

PROGRAM

- ★ Rojda
- ★ MKM Dans Topluluğu
- ★ Pınar Aydınlar
- ★ Konuşmacılar
- ★ Grup Vardiya
- ★ Sinevizyon
- ★ Grup İsyan Ateşi
- ★ Şiir

Tarih: 25 Ocak Saat: 15.00
Hasan Ali Yücel Kültür Merkezi / KARTAL
Kordonboyu Mh. Hürriyet Caddesi No:56

Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri

Kavgayı Ölümsüzleştirenlerimizle Büyütüyoruz!

Charlie'nin fırçasının kılı olamayan adam Paris'e giderse...

Katliamın 3. gününde Fransa Cumhurbaşkanı François Hollande'i arayan TC Cumhurbaşkanı R. T. Erdoğan, bu görüşmeden kendince ne sonuç çıkardı bilinmez ama "atama" ve "torpil" ile başa geçen Başbakan A. Davutoğlu, apar topar

11 Ocak'ta gerçekleşen cenazeye katılmaya gitti. Ve ortaya o bilindik "istenmeyen adam" manzaraları çıktı. Görünen o ki, AB'li devlet yetkilileri, Davutoğlu ile aynı karede yer almakta pek de memnun kalmamışlardı.

Sayfa 08

özgür gelecek

Haftalık

Sayı: 23

www.ozgurgelecek.net

Fiyat: 1 TL

22-28 Ocak 2015

Özgür Gelecek'ten

Cizîre'de katliam var!

Cizîre'de 5 aydır devletin sistematik saldırıları devam ediyor; saldırılarda onlarca kişi hayatını kaybederken yalnızca on gün içerisinde 3 küçük çocuk devlet tarafından katledildi. Ölüm süreli bir hal alıp provokasyon olarak adlandırılmaya çalışılsa dahi biz ne olduğunu açık ve net ortaya koyalım: "Cizîre'de katliam var!"

Cizîre'deki katliamdan 8 yıl önce Hrant Dink'in katledilmesine, Charlie Hebdo ve TC'nin konu üzerindeki ikiyüzlülüğüne gazetemiz sayfalarında gündemi yorumlamaya çalıştık.

Gezi İsyanı'nın yaşadığımız topraklarda yarattığı etkinin sonucu olarak muhalefetin çeşitli örgütlenmelerle kendini ortaya koymasına dair ise Birleşik Haziran Hareketi'ni ele aldık; ayrıca YDK'nın örgütlediği 21-22 Şubat Cinsel Şiddete Karşı Kadın Konferansı'nın hazırlıkları da başladı; YDK'nın konferans çalışmalarına Kadın sayfamızdan ulaşabilirsiniz.

Emekçinin Gündemi

Sınıf savaşının 2014 bilançosu

Sayfa 05

Pusulâ

"İştilen ölüm, ölüm değildir!"

Sayfa 11

Göğün Yarısı

Cinsel Şiddete Karşı Konferans

Sayfa 07

Gündem

Zafer gerekçemiz!

Sayfa 03

Namet işçileri: "Namet'e sendikayı öğreteceğiz"

Sayfa 4

Kitle kuyrukçuluğunun şovenizmle mest olmuş türevi: **BHH**

Sayfa 9

Ümit'i de Nihat'ı da öldüren TC'ydi!

Sayfa 6

İdam cezası hala işlevsel haberiniz var mı?

Sayfa 14

POLORÝS
Hrant enk,
POLORÝS
Charlie enk,
POLORÝS
Nihat enk!*

Tek amacı, timsah gözyaşı döken emperyalist-kapitalist devletlerin yetkilileri ile aynı fotoğraf karesine girmek için çabalayan Başbakan A. Davutoğlu, sırf bu amaçla Paris'e kadar giderek Charlie Hebdo saldırısında yaşamını yitiren yazar ve çizerlerin cenazesine katıldı. Ancak ülkemizde yürüyüş veya herhangi bir demokratik eylem hakkını kullananlara karşı her türlü baskı ve zulmü reva gören, kontra güçlerini devreye sokan, çocukları katleden, kolluk güçleri ile ortalığı gaza boğanların yaptığı bu yürüyüşün amacının Charlie ya da basın özgürlüğü olduğunu iddia etmek zaten traji-komik olurdu! (Bakınız: Cizîre!)

Mizah dergisinin yeni sayısını ek olarak yayımlayan Cumhuriyeti, ülkesine döner dönmez açıktan tehdit eden Davutoğlu'ndan Cumhurbaşkanı R. T. Erdoğan'a, saldırıda yaşamını yitirenler için "3-5 tane zibidi" diyen Başbakan

Yardımcısı Numan Kurtulmuş'a kadar, AKP çok açık bir şekilde özgür basın düşmanı olduğunu söylemiş bulunuyor. Keza bu açıklamaları yapmasalardı bile katledilmesinin üzerinden 8 yıl geçen Ermeni gazeteci Hrant Dink'in varlığı bile tek başına bize bu düşmanlığı açıkça gösterecekti.

Şurası bir gerçek ki, bu katliamcı, halka ve özgürlüklere düşman yüzlerini öyle "16 Türk devletinin temsili askeri"ni saray merdivenlerine dizip "cihan hükümdarı" edasında gülünç bir şekilde poz vermekle gizleyemezler. Siz "bornozlu asker kıyafetlerinizi" kuşanabilirsiniz ancak biz çoktan Ümit Kurt'tan Nihat Kazanhan'a çocuk öfkemizi, Arin Mirkan'dan Sibel Bulut'a kadın direnişimizi, Hrant'tan Charlie'ye gerçeğin sivri kalemini kuşandık! Hodri meydan!

* Hepimiz Hrant'ız, hepimiz Charlie'yiz, hepimiz Nihat'ız!

Direnişin sembolü; zılgıt dolu yürekler!

Kadınların bin yıllık ezilmişliğine inat, Kobanê'de bulunan kadın savaşçılar, tüm kararlılık ve iradesiyle barbar DAİŞ çetelerine karşı yaklaşık 4 aydır savaşıyor. Kobanê direnişini kadın direnişi haline getiren güç, kadınların özgürlüğe olan hasretleridir. 12-13 yaşlarındaki kız çocukları, genç kadınlar belki hayatlarında ilk defa evlerinden çıkarak cephede savaşıyor geliyor.

Birçok kadın evlerinden kaçarak, erkek egemen zihniyetin kendilerine vurduğu tüm prangaları, Kobanê'de özgürlüğe giden yolda kırmak için gelmiş. Çünkü burada yürütülen savaş, biz kadınlara umut kaynağı, kadının özgürleşmesinde ilhan kaynağı oldu. Savaşa fiziksel açıdan eşit olmayan koşullarda başlayan biz kadınlar, inanç ve kararlılıkla tüm zorlukları aşarak savaşıyoruz. Toplumda kadının narin, zayıf, kırılğan

Kürt kadınlarının Rojava ve Şengal'de barbar ve tecavüzcü DAİŞ çetelerine karşı yürüttüğü savaş, tarihsel bir çağın değişiminin göstergesi oluyor.

vb. olduğuna dair var olan tüm düşünceleri yerle bir eden iradeyi sergileyen savaşçı kadınlar, tüm kadınlara kurtuluş yolunu açıyor.

2015'i Kobanê'de geçirmenin heyecamını taşıyan, bir kadın savaşçı olarak burada kadın savaşçılara verilen değeri, özeni görünce; 2015 yılının kadınların yılı olacağına dair umutlarını daha da pekiştirdi. Ne demişti Fourier: *"Bir tarihsel çağın değişimi, her zaman kadınların özgürlüğe doğru ilerleme oranıyla belirlenir"*. Kürt kadınlarının Rojava ve Şengal'de barbar ve tecavüzcü DAİŞ çetelerine karşı yürüttüğü savaş, tarihsel bir çağın değişiminin göstergesi oluyor.

Verilen savaş eğitimlerinde eğitim

verenlerin çoğu kadın ve arkadaşların söylediği bir söz hafızama kazanıyor. **"Çetecilerle savaşırken zılgıt çekmek, psikolojik açıdan bir üstünlük getiriyor"** diye. Kadınların ağıtları yerini zılgıtlara bırakıyor. Şehit düşenlerin ardından ağıtlar yerine intikam yeminleri yükseliyor. Eğitim sırasında, bir hevalin **"Heval Sarya'yı düşün!"** diyerek cesaretlendirmesi Sarya yoldaşım, Kürt kadınlarının burada yarattığı değeri gösteriyor.

Biz enternasyonalist savaşçı Barbara'nın, çocuklarını bırakarak dağların doruklarını mesken eyleyen Leyla'nın, inisiyatifleşmenin, önderleşmenin beden bulduğu 5 Kızıl Karanfilin yoldaşları olarak bugün Kobanê'de savaşıyoruz.

Reyhaneh'in tavizsiz duruşu, Komutan Arın'ın sınırsız direnişi yolunuzu aydınlatmaya devam ediyor. Kadınların kendi rengini verdikleri bu direnişe tüm kadınları Maoist savaşçılar saflarında ortak olmaya çağırıyoruz. Gelin, DAİŞ çetelerinin korkulu rüyası olan zafer zılgıtlarını beraber çekelim, mücadeleyi yükseltelim. Kader yoldaşım yarım kalan hayallerini birlikte tamamlayalım.

Vardık, varız, var olacağız!

Meral'den Beşler'e kadınlar kavgayı büyütüyor!

(Kobanê'den bir Partizan)

Gülsuyu'ndaki saldırılara dair...

Gülsuyu Mahallesi'nde son günlerde artan çete saldırıları sonucunda Engin Çeber Kütüphanesi ve Mahir Hüseyin Ulaş Parkı'nda bulunan kafeterya, polis destekli uyuşturucu çeteleri tarafından yakıldı. Devlet destekli uyuşturucu çetelerinin saldırılarına karşılık Gülsuyu'nda iki gün süren sokak eylemlerinde polis terörü yaşandı. Çetelerin saldırılarından sonra mahalleyi ve devrimcileri abluka altına almaya çalışan polis onlarca zırhlı araçla mahallede korku-kaygı yaratmaya, insanların sokaklara çıkmasını önlemeye çalışmıştır.

Kafeleri, parkları kütüphaneleri basarak devrimcilere kurşun sıkan çeteleri yakalamakla görevli olması gereken polisin, devrimcilere gerçek mermi ve biber gazı sıkarak çeteleri koruma altına alması alenen devam etti. Polis saldırısının yaşandığı akşam saatlerinde ise işinden evine giden, so-kağa çıkan herkesi zorla gözaltına alarak Esenkent Polis Merkezi'ne götürdü; gözaltına alınan dört kişiden üçü tutuklandı.

En son yine Mahir Hüseyin Ulaş Parkı'nın kundaklanmasıyla güvenlik için parka çadır açılmış, parka sahip çıkanlar ise 10 Ocak Pazar günü gündüz vakti uyuşturucu çeteleri tarafından tekrar saldırıya uğramış; üç kişi daha vücudunun değişik yerlerinden vurulmuştu. Buna karşılık devrimciler eylem haline geçerken mahalle yine

uyuşturucu çeteleriyle işbirliği içinde olan polis tarafından sarıldı. Gece geç saatlere kadar polis ile devrimciler arasında çatışmalar sürdü. Onlarca polis, akreplerle mahalle içinde konvoy halinde dolaşarak mahalleyi baskı altına almaya çalıştı.

Saldırıların altında "kentsel dönüşüm" yatıyor!

Gülsuyu'nda uzun zamandır devrimcilere saldırılarıyla gündeme gelen çeteler ile mahalle halkına uygulanan korku, kaygı ve baskının altında kentsel dönüşüm projelerinin planlarının yattığı herkes tarafından bilinmekte. Devrimcilerle beraber 1970'li yıllarda kurulmaya başlayan Gülsuyu; devrimci kültürle şekillenmiş, devrimcilerin emekleriyle dayanışma ve birliktelik ile inşa edilmiştir.

Anadolu topraklarında yoksulluk ve işsizlik nedeniyle köylerinden göç ederek iş imkânı sağlamak için İstanbul'un yoksul mahallelerinin yolunu tutan emekçi halkımız sadece başını sokacak bir ev olarak kullandığı bu mahalleler (Gülsuyu, 1 Mayıs, Gazi) önceleri devletin gözündeki fakirlerin oturduğu birer gecekondu mahallesi iken şimdilerde egemenlerin ağız sulandıran ranta açık yerler haline gelmiştir.

Ancak buraları almak, devlet için kolay değildir. Devrimcilerin yoğun olarak yaşadığı haksızlığa ve yoksul-

luğa karşı çıkılan ve devamlı hak arayan bu mahallelerdeki devrimciler, devletin korkusu olmuştur ve olmaya da devam etmektedir. Devletin büyük tehlike olarak gördüğü devrimci mahallelerin, öyle kolay kolay yenilecek, yığınlaşma düşecek yerler olmadığı çok iyi bilinmektedir. Bundandır ki kentsel dönüşüm yasaları çıkartarak mahalleyi bölme girişimleri, yasal mevzuatlara karşı halkın topyekûn açtığı davaları kazanmasıyla boşa çıkmıştır.

Bunun akabinde emekçi halkın elinden buraları almak için yeni planlarıyla saldırmaya çalışan egemen güçler, Gülsuyu'nda uyuşturucu ve çetelerini yaygınlaştırarak kaleyi içten yok etmek için mahallenin devrimci kültürüne saldırıyor. Mahalle gençlerini uyuşturucu ile zehirleyip teslim almaya çalışırken devrimcilerin ise halkın gözündeki prestijini yok ederek güvensizleştirmek için; kurumlarını iş-

birliği içindeki çeteleri ile basarak, onlarca devrimciyi kurşunlayarak yaralıyor. Nitekim geçtiğimiz yıl Hasan Ferit Gedik mahallemizde çeteleşmeye ve uyuşturucuya karşı yapılan bir eylemde katledildi.

İlk saldırının yapıldığı günden

bu yana Gülsuyu'nda çete saldırıları ara ara devam ediyor. Son yapılan saldırıda da polis; işbirlikçisi olduğu çeteleri açık bir şekilde, devrimcilere yaptığı gözaltı ve tutuklama saldırısıyla korumaya devam ediyor.

Gülsuyu'nda ve diğer emekçi mahallelerde çeteleşmeyi yok etmenin esas silahı devrimcilerin daha fazla "halka gitmesidir". Halkın örgütlenmesiyle mahallede bulunan sorunları birlikte çözmeye yoğunlaşmak gerekiyor. Özünde, yaşanan bu saldırılar halka karşı yapılmaktadır.

Egemenlerin saldırılarına karşılık olarak Gülsuyu ve devletin saldırıları altında bulunan bütün emekçi mahallelerin geçmişte nasıl birlik içinde direniş sergilediğini ve her faşist saldırıyı nasıl boşa çıkardığını biliyoruz. Bu saldırılar da aynı şekilde boşa çıkartılacaklardır.

(Gülsuyu'ndan bir ÖG okuru)

Komünizm ve devrim şehitlerini anıyoruz: ZAFER GEREKÇEMİZ!

Tarih denilen anlatı bir sınıflar mücadelesiye, -ki öyledir-, bu hikayede ezen ve sömüren sınıfların, ezilen ve sömürülen sınıflara yönelik baskı, saldırı ve katliamları vardır. Belki de tam da bu nedenle tarih denilince akla savaş ve katliamlar gelmektedir. Eklemek gerekir ki bu "tarih"te sadece hakim sınıfların saldırıları, baskı, sömürü ve katliamları yoktur. Bunun yanında mutlaka ama mutlaka ezilen ve sömürülen sınıfların, bu zulme, sömürüye ve karşı isyanları ve mücadeleleri vardır. Dolayısıyla tarih denilen anlatı, ne sadece hakim sınıfların ve onların devletlerinin birbirleriyle savaşları ve ne de çeşitli tarihsel kişiliklerin kahramanlıklarından oluşur. Ve hatta denilebilir ki bu; tarihin sadece çok küçük bir parçasıdır.

Asıl tarih büyük kalabalıklar halindeki ezilenlerin, bilinçli ya da bilinçsiz olarak kendilerine yönelen sömürüye, baskıya ve zulme karşı isyanlar ve başkaldırılarından oluşmaktadır. Diğer bir ifadeyle tarih denilen anlatının gerçek yazarları her daim ezilen, sömürülen halk kitleleri olmuştur. Bu gerçeğe rağmen tarih denilince ilk akla gelenin hakim sınıfların ve onların "kahraman"larının hikayeleri olması yaratılan hegemonyanın gücünü göstermektedir. Bu durum bir Afrika "atalar sözü"nde ifade edildiği gibi "*Aslanlar kendi tarihçilerini yaratıncaya kadar, tarih avcılarının kahramanlıklarıyla dolu olacaktır*" sözünü hatırlatmaktadır.

Ama yaklaşık iki yüzyıldır, -K. Marks ve Engels'ten beridir-, "*aslanlar kendi tarihlerini yazmaktadır*". Bu iki değerli öğretmenin ve ardından gelenlerin katkısıyla bizler gerçek tarihin ne olduğuna ve kimler tarafından yazıldığına vakıfız. Gerçek tarih her fırsatta katliamlara maruz bırakılan, sömürülen, yok sayılan ezilen sınıfların yani milyarlarca insanın tarihidir ve bu tarihte öyle birkaç kahramanın değil, kitlelerin kahramanlıkları vardır. Bu gerçeği ifade etmek, henüz yazılmamış olan tarihin kimler tarafından yazılacağı kehanetinde bulunmak demektir. Önümüzdeki yıllar da bu kehanetten bağımsız olmayacaktır. Geniş halk yığınları kendi tarihlerini yazmaya devam edecektir.

Burada temel mesele ise pratik yazarı daha şimdiden belli olan tarihin kimler tarafından kaleme alınacağıdır. Yeni bir yılın adımlarını attığımız günlerde yeryüzü tam bir kaos içinde bulunuyor. Hem dünya üzerinde hem de ülkemizde kitleler çeşitli gerekçelerle de olsa hareket halindedirler. Paris'te yaşanan saldırılardan sonra dünya üzerinde yeniden bir "*ya bizdensin ya da düşmansın*" hukuku uygulanmaya, "terör" gerekçesiyle işçi sınıfının ve halk kitlelerinin her türlü ilerici, demokratik talep ve eylemleri bastırılmaya çalışılacaktır. Dünya gericiliği, işçi sınıfına ve ezilen halklara kendi hikayesini dayata-

cak ve tarihi de bu hikaye doğrultusunda yazmak isteyecektir. Enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halkları ise kendi tarihlerini yazmaya, sömürüye, zulme ve katliamlara karşı dünya gericiliğine anladıkları dilden yanıt olmaya devam edeceklerdir. Tıpkı tarihte olduğu gibi bedeller ödemeye, kendi içinden canlarını toprağa vermeye devam edecektir.

Ama insanlığın ve toplumların tarihi maddenin binlerce yıllık hareketinde olduğu gibi, devrime, sosyalizme ve komünizme doğru yürümektedir. Bu gerçeği ne sosyalizmde yaşanan geriye dönüşler, ne bugün sağa sola din adına saldıran gerici güçler ve ne de emperyalist kapitalist sistem engelleyebilir. Son yarım asırdır yaşadıklarımız bir kez

daha gösterdi ki, emperyalist kapitalist sistemin insanlığa vereceği sadece ve sadece daha fazla sömürü, kan ve gözyaşlarıdır. Son otuz yıldır sosyalizm karşısında "zaferini" ilan eden ve artık sınıf mücadelesinin bittiğini söyleyenler, günümüzde artık zaferden bahsetmemekte, yeni tehlikelerden, ayaklanmalardan bahsetmektedirler. Dünyanın yerini bugün "İslamcı terör" almış, "medeniyet çatışmaları"ndan bahseder olmuşlardır.

Oysa aslolan sınıf mücadelesidir. Sınıf mücadelesi tüm gerçekliği ve hızıyla sürmektedir. Emperyalist kapitalist sistemin, emperyalist saldırganlıkları ve kapitalist sömürüsü ve uyguladığı politikalar beraberinde sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde çelişkileri alabildiğine artırmakta; bu ülkelerin bazılarında devrimci mücadeleler, bazılarında da kendisini İslamcı olarak tanımlayan hareketler ortaya çıkmaktadır. Bir dönem emperyalist kapitalist sistemin sosyalizme karşı besleyip büyüttüğü ve kullandığı "İslamcılık" şimdi kendilerine dönmektedir. Kabul etmek gerekir ki "İslamcı" örgütler, emperyalist kapitalistler için bazı yerlerde ve zamanlarda hala kullanışlı bir araç olarak varlığını devam ettirirlerken, bazı yerlerde ve zamanlarda kontrolden çıkmakta ve kendilerine, -daha çok da masum sivil halka-, yönelik eylemler yapmaktadırlar.

Toprağa düşenler geleceğimize filizlenmektedir!

Yaşanan gerçekler bir kez daha göstermektedir ki insanlığın tek kurtuluşu demokratik halk devrimi ve sosyalizmdir. Sosyalizmde yaşanan geriye dönüşler, insanlık tarihi açısından oldukça küçük bir sapmayı ifade etmektedir. İnsanlığın tarihsel ilerleyişi devrime, sosyalizme doğrudur. İnsanlığa dayatılan kölelik, yabancılaşma ve meta fetişizmi ancak mücadeleyle durdurulabilir. İnsanlaşma ancak devrim ve sosyalizm mücadelesiyle gerçekleştirilebilir. Bu uğurda çalışanlar ve toprağa düşenler insanlığın soylu temsilcileri, geleceğimizin garantisidirler. Bu uğraş içindeyken hayatlarını kaybedenler, özel türden insanlar olarak tarihe yazılmış-

nın ve bölgesel gericiliğin bulunduğu çetelerle, Kürt savaşçılar ve onların dostları direnmekte ve ölmektedirler. Onlara bunu yaptıran olağanüstü insanlar olmaları, doğa üstü güçlere sahip bulunmaları değildir. Onları karşılarında savaştıkları İslamcı faşist katiller sürüsünden ayıran en temel fark, cennet aldatmacasıyla insanlığa karşı suç işlemeleri değil, aksine insanlığın günümüze kadar yarattığı değerleri sahiplenmeleridir. Bir avuç savaşçı, dünya ve bölge gericiliğinin heveslerini kursaklarında bırakmakta ve tarih yazmaktadırlar. Bunu dövüşerek ve ölümlerle yapmaktadırlar. Ve bunu da insanlığın tarihten günümüze damıttığı ilerici, devrimci, düşünceler doğrultusunda yapmaktadırlar.

Haklı ve meşru bir dava için mücadele edenler ve gerektiğinde bu mücadelede toprağa düşenler; bunu sahte dünyalar ve vaat edilmiş "öbür dünya cenneti" için yapmamaktadırlar. Cenneti bu dünyada kendilerine var etmek için mücadele etmekte ve toprağa düşmektedirler. Onu kendileri var etmektedir kendilerine! İşte tam da bu nedenle, bu gerçeğin bilincine vakıf oldukları için, toprağa düşenler özel türden insanlardır. İşçi sınıfının ve halkın en değerli evlatları olarak ön saflarda yer almaktadırlar.

Gerek dünya çapında ve gerekse de ülkemizde ve bölgemizde her türden gericiliğe karşı mücadele ederken toprağa düşenlerimiz, en ileri, en diri ve en saf halimizdir. Her şehit devrime ve insanlığın altınçağ yürüyüşüne yazılmış birer istidadırlar aynı zamanda! Ve cevabını enternasyonal proletaryanın ve halkın vereceği kıymettedirler. Onlar ki enternasyonal proletaryanın ve halkların içinden çıkmış olarak en değerlidirler; bu nedenle geleceğin bugünden kurulduğunun en somut örnekleridir. Onlar insanlığın gericiliğe teslim olmasının ve olmayacağını, yeni bir dünya yaratmasının mümkün olduğunu en somut göstergeleridir. Dolayısıyla geleceği kazanmak için onları örnek almak, mücadele pratiklerini tekrar tekrar incelemek gerekir.

Her yılın Ocak ayının son haftası tam da bu gerekçeyle "Komünizm ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası" olarak ele alınmaktadır. İnsanlığın tarihsel yürüyüşünün ürünü olan ve bu uğurda yaşamlarını veren komünizm ve devrim şehitleri, bu hafta boyunca kavga pratiklerine ve ideallerine göre anılacaklardır. Kuşkusuz ki şehitler yılın her dönemi mücadele içinde anılmaktadır. Ancak onları böyle yoğunlaştırılmış bir hafta içinde anmanın önemi ve gerekliliği yadsınamaz. Ancak pek tabidir ki şehitleri en iyi anmanın yolu, günümüzde bizlere devrettikleri mücadele bayrağını daha da yükseklere çekmekten geçmektedir.

Akalın köylüsünün direnişi sürüyor

H. Merkezi: Kemalpaşa ilçesinde Akalın köyüne yeniden taş ocağı açılmasının istenmesi üzerine köylüler direnişe geçti.

Akalın köylüleri, 1995'ten sonra yeniden açılmak istenen taş ocağının köye zarar vereceğini söyleyerek, taş ocağının açık olduğu dönem bütün köyü toz bulutunun kapladığı ifade etti ve yoğunlukla kiraz ve zeytin ağaçlarının olduğu köyde tarımın tamamen biteceğini açıkladılar.

1995 yılındaki deneyimin ardından insanlar okulun üzerine tekrar taş yağması ihtimaline karşı ve çocuklar da korktuğu için 28 Aralık'tan bu yana çocukların bir kısmı okula gitmiyor.

Nefes Bar emekçileri kazandı

H. Merkezi: Ankara'da, 10 Ocak gününden bu yana grevde olan Nefes Bar emekçileri, patron ile yaptıkları görüşme neticesinde direnişi sonlandırdı. 9 Ocak günü patron ile gerçekleştirilen görüşmede işçilerin talepleri kabul edildi.

Nefes Bar'da, keyfi işten çıkarmalara, günlük 12 saati aşan mesailere, sigortasız ve güvencesiz çalışmaya karşı oluşan tepki; çalışanlardan birinin işten çıkarılmasının ardından iş bırakma eylemine dönüşmüştü.

Bardaki 11 çalışanın 10'unun katıldığı grevde ilk iki görüşmeden sonuç alınmamıştı. Yapılan görüşmelere ve kazanıma ilişkin açıklama yapan Nefes Bar emekçileri "Nefes'te direniş kazandı! Nefes işletmecisi, arkadaşlarımızın önerileri ve emekçi arkadaşlarımızın kararlılıkları sayesinde tüm talepleri kabul etti. Nefes eskiden olduğu gibi emeğin oldu" dedi.

Namet işçileri: 'Namet'e sendikayı öğreteceğiz'

Kartal: Asgari ücrete % 6, tüketim ürünlerine ise % 11'lik zamlarla girdiğimiz 2015 yılı, işçi ve emekçilerin çok daha zorlu yaşam koşullarına, egemenlerce mahkûm edilmeye çalışılacağı bir yıl olarak başladı.

Asgari ücret ile açlık sınırı arasındaki farkın artan enflasyon ile günden güne açıldığı, gelir dağılımındaki adaletsizliklerin ise günden güne arttığı bir yıl olarak 2015; AKP'nin desteğini yelkenlerine dolduran egemen sınıfların ise fütursuzca saldırılarına, daha ilk günlerinden tanıklık etmeye başladı.

Bu tablonun aydınlık yanını ise Maltepe'de, Ülker'de, Nestle'de direnen işçiler oluştururken, işçi sınıfının dizginsiz sömürü koşullarına karşı örgütlendiği bir diğer yer ise, **Namet Et Ürünleri Fabrikası** oldu.

Namet'te işçiler; ödenmeyen mesailere, hak gasplarına, zorla çalıştırılmalara, mobing uygulamalarına karşı Tek Gıda-İş'e üye oldular. Sendikal çalışmanın belirli bir aşamaya ulaşmasının ardından ise patronun baskıları arttı. Önce 1, devamında ise 19 olmak üzere toplamda 20 işçi işten çıkartıldı.

İşten atmalara karşı fabrika önünde bir basın açıklaması da gerçekleştirilerek "**Namet patronuna sendikayı öğreteceğiz**" diyen işçiler, sendikal ve toplu sözleşmeli koşullarda işe alınmak için mücadele yürütmeye kararlılar.

Biz de Özgür Gelecek Gazetesi olarak, atılan işçilerden **Ahmet Çetiner** ve **Serpil Kocakaplan** ile röportaj gerçekleştirilerek Namet'teki örgütlenme süreçlerini konuştuk.

Özgür Gelecek: Bize çalışma koşullarınızdan ve sendikalaşma sürecinizden bahsedermisiniz?

Ahmet Çetiner: Çalışma koşullarımızdaki en büyük sıkıntı, paramızı az (asgari ücret) vermeleriydi. Ancak fazla mesailerimizi vermiyorlardı, kesiyorlardı. Sendikalaşma süreci, burada bir ar-

kadaşımızın uğraşları ile başladı. Birkaç kişi daha varmış ama beni o arkadaşımız çağırdı sendikaya.

- Koşullar nasıl Namet'te?

- Burada 700 kişi çalışıyor ve hepsi de gelmek istiyor sendikaya. Ama izin vermiyorlar. E-devlet şifresi istiyorlar, "işten çıkartırız" şeklinde tehditler ediyorlar.

"Bölüm amiri gelerek beni bir odaya kapattı"

- İşten çıkartılmalara kadar gelişen süreciniz nasıldı?

Serpil Kocakaplan: Namet'te örgütlenmeye 4 ay önce başladık. Belirli bir sayıya da ulaştık. 4. ayın sonunda sendikal örgütlenme çalışmamız fark edildi ve mobing uygulamaları başladı ve devamında işten çıkarmalar gerçekleşti. İlk atılan da benim zaten.

Odalara alınmalar, insanlarla konuşmamızın yasaklanması, tuvalete gitmemize dahi ihtar cezası verilmesi gibi baskı uygulamaları ile karşılaştık.

Ben rahatsızlandım. Sosisten kaynaklı alerji oldum. Bölüm amirim gelerek beni bir odaya kapattı ve "Bundan sonra sen burada çalışacaksın ve ben seni 24 saat izleyeceğim" dedi. Alerjiden kaynaklı hastaneye gittim, serum takıldı.

Geri geldiğimde ise bölüm amiri tekrar gelerek yine aynı odaya aldı beni.

- Oda derken, kapalı ve sü-

rekli izlenen bir mekân mı?

- Evet, kamerası vardı yukarıda. Hapishane gibiydi. Örgütlendiğimiz, sendikalaştığımız için oldu bütün bunların hepsi.

Daha sonra diğer arkadaşlarımız da atılmaya başladı. Sendikamız ve başkanımız sahip çıktı bize.

Gerçi içeride zaten önceden de arkadaşlarımız eziyet görüyorlardı. Mesela, içeride su içmemiz yasak. Bizim bölümde işçilerin su içmesine izin vermiyorlar. Bölüm amiri **Erhan Şafak** damacana su koydurmuyor bölüme; insanlar tuvalete gider, üretim yavaşlar diye. İşçilerin tuvalete gitmesi bile sorun oluyor.

Mesailerimiz de kesiliyor çoğu zaman. Mesela, 60-70 saat mesai yapan bir arkadaş, 110 TL alabiliyor an fazla. Paketleme bölümünde, hafta sonu tatili yok. Gündüz nasıl çalışıyorsanız, akşamları da öyle çalışmış gibi mesaiye bırakılıyorsunuz. Zorunlu mesai uygulaması var.

- Son olarak ne söylemek istersiniz? Önümüzdeki döneme dair ne düşünüyorsunuz?

- Vazgeçmeyeceğiz. Bütün arkadaşlarımız dik duruyorlar içeride. Onurumuzu kurtarmak için sonuna kadar direneceğiz. Biz kötü bir şey yapmadık, Anayasal hakkımızı kullandık. İçerideki arkadaşlarımıza da çağrı yapıyorum buradan. Gelsinler, sendikalı olarak haklarını kurtarsınlar.

Fatih Belediyesi'nde sürgünler protesto edildi

H. Merkezi: İstanbul Fatih Belediyesi'nde kamu emekçilerine yönelik gerçekleştirilen sürgünler Tüm Bel-Sen ve TMMOB tarafından protesto edildi.

16 Ocak günü gerçekleştirilen eylemde "**Hayvan barınakları, mobbingler, sürgünler, baskılar bizi yıldırılmaz!**" pankartı açılırken, "Baskı zulüm işkence işte AKP!", "Baskılar bizi yıldırılmaz" şeklinde sloganlar eşliğinde bir yürüyüş gerçekleştirildi. Yürüyüş başlarken belediye binasından çıkan bir zabıta eyleme katılanların fo-

toğraflarını çekmeye başladı. Buna müdahale eden KESK'liler zabıtayı alandan kovdu.

Fatih Belediye Başkanlığı önüne geldiğinde ilk olarak TMMOB İstanbul İKK dönem sözcüsü **Süleyman Solmaz** söz aldı. Belediye'yle paralel düşünmedikleri için emekçilerin sürgün edildiklerini vurgulayan Solmaz, kendi yağma ve hırsızlık düzenine uygun olmayan sendikalı, örgütlü kamu emekçilerinin sürgünle yıldırılmaya çalışıldığını söyledi.

Eylemde, Tüm Bel-Sen Genel Başkanı **Ömer Salih Erol** da bir konuşma yaparken, ardından söz alan KESK Eş Genel Başkanı **Lami Özgen** ise Fatih Belediyesi'nde uygulanan sür-

günün bakanlıklar eliyle tüm topluma karşı uygulanan tekçi, otoriter faşist uygulamaların parçası olduğunu söyledi.

Eylemde basın açıklamasını ise Tüm Bel-Sen 1 No'lu Şube Başkanı **Kadir Kalıcı** okudu. Kalıcı yaşananları aktardığı açıklamada "**Biz bu zihniyeti teşhir etmek için yasal ve meşru tüm haklarımızı kullanacağımızı, her türlü sendikal, demokratik ve mesleki platformda mücadele edeceğimizi kamuoyuna duyuruyoruz**" dedi.

“Kara gün dostu” TMO

Savaş dönemleri başta olmak üzere, çeşitli olağanüstü durum ve felaketlerin getirdiği sıkıntılar ülkeleri açlık ve kıtlığa karşı tedbir almaya yöneltti. Başta tahıl ürünleri olmak üzere ürünlerin üretiminde, stoklama ve yönetmeliğine yönelik devletler zamanla temel ihtiyaç olan tarım ürünlerini, oluşturacağı güç dengesi için kullanmaya başladı.

Bitirilmeye çalışılan köylülük

Uluslararası sermayenin dayattığı programlar esas alınarak Türkiye’de “Tarım reformu” adı altında bir yıkım sürecine hazırlandı. Her ne kadar adı “reform” olsa da tarım ve köylülüğün tasfiye edilmesinden başka bir anlam taşımayan bu programla, köylünün geleceği yok edildi. Geçmiş yıllarda tahıl ambarı olarak bilinen Türkiye; bugün artık tahıl ithal eder duruma getirildi. ABD’den barbunya, Kanada’dan mercimek, Meksika’dan nohut ve daha pek çok tarım ürünü emperyalist ülkelerden satın alarak iç piyasaya sürülmekte ve köylünün ürününü tarlada çürütülmektedir.

Türkiye’de buğday taban fiyatlarını belirleyen Toprak Mahsulleri Ofisi (TMO), geçen yıl yaz aylarında buğday hasadı bitmesine rağmen alımları erteledi. Alım yapmayan TMO, köylüyü buğday alımını çok düşük fiyatlarla yapan tüccarların elinde çaresiz bir şekilde bıraktı. Bu nedenle buğday fiyatları

belirleyenler de tüccar oldu. Nerede kaldı o zaman köylünün “Kara gün dostu”?

(T)ahıl (M)urabahacı (O)rtaklığı

“Kara gün dostu” TMO kurulduktan sonra, 08.06.1984 tarih, 233 sayılı Kanun Hükmünde Kararname hükümlerine tabi, sermayesinin tamamı devlete ait, tüzel kişiliği ve faaliyetlerinde “özerkliğe sahip”, sorumluluğu sermayesi ile sınırlı, iktisadi devlet teşekkülü olarak tanımlanarak faaliyetlerini sürdürüyor. TBMM tarafından denetlenen TMO yıllar boyunca; gerçek denetimler yapmayıp, sömürü ve yolsuzlukları gizleme, meşrulaştırma denetimleri yaptı. Tabii AKP hükümeti ile denetim tamamen ortadan kalktı. Çünkü KİT önce “kara delik” ilan edilip ardından da hızla özelleştirilerek yerli ve uluslararası sermayeye peşkeş çekildi.

Ana görevi hem köylüyü, hem tüketiciyi korumak olarak gösterilen TMO; küçük köylüyü ya da “olağanüstü haller”de halkı korumak için piyasayı denetlemiyor. İlk kurulduğu yıllarda devlet politikası gereği üretimin gelişmesi için TMO eliyle bir takım uygulamalar yapılmış olmasına rağmen, bu uygulamalar köylüyü korumamıştır. Çünkü küçük köylülerin ellerinde satacakları tahıl miktarı sınırlıdır ve esas tahıl satıcıları zengin köylüler

ve toprak ağalarıdır.

Yani TMO düşük olan tahıl fiyatlarını yüksek destekleme alımlarıyla pahalıya aldığı zaman, zengin köylünün ürünü desteklemiş bulunuyor. Bu uygulamayla satacak yeterince tahılı olmayan küçük köylünün desteklendiğini söylemek yoksulları aldatmaktan başka bir şey olmuyor.

Kara günde çöktüler

Ayrıca “Tarım reformu” kapsamında tarımsal girdilerle, “destek” dedikleri rakamlar karşılaştırılınca, köylünün kaybettikleri karşısında “devede kulak” bile değil. Bu uygulamalar sonucunda fiyat ve girdi desteklerinin, yerli ve yabancı sermayenin menfaatleri için ortadan kaldırılmasıyla; köylü tüm gücüyle çalışmasına rağmen üreterek zarar etme ile yüz yüze kalmıştır. Küçük köylüler zarar etmek için çalışır hale gelmişlerdir. Birçok köylü tarımsal üretimleri dışında bir iş yapmadan varlığını sürdüremez, yaşayamaz hale gelmiştir. Yani propagandasını yaptıkları “**Köylü milletinin efendisidir**” palavrasının yegâne işlevi, cepleri doldurduktan sonra kendi hallerine bırakmaktır.

29 Ocak’ta 38 ilde 15 bin işçi grevde

İstanbul: Birleşik Metal-İş, 42 işyerinde 15 bin işçisiyle yapacağı grevin tarihini **29 Ocak** olarak açıkladı.

Birleşik Metal-İş, toplu iş sözleşmesinden anlaşma çıkmaması üzerine 42 fabrikada grev yapma kararı aldı. Sendika ile patron örgütü Metal Sanayicileri Sendikası (MESS) arasında 2014-2016 dönemi Grup TİS görüşmelerinin uyuşmazlıkla sonuçlanmasının üzerine 42 fabrikada 15 bin üyesi bulunan Birleşik Metal-İş, 10 Ocak’ta Merkez TİS Kurulu üyeleri ile gerçekleştirdiği toplantıda aldığı grev kararının tarihini **29 Ocak** olarak açıkladı.

Emekçinin Gündemi

Sınıf savaşının 2014 yılı bilançosu!

Gazetemizin bu sayısına yazımızı hazırlarken **İşçi Sağlığı İş Güvenliği Meclisi** 2014 yılında tespit edilebildiği kadarıyla 1886 işçinin katledildiğini açıkladı. Tespit edilebilen diyoruz çünkü kayıt altına alınamayan işçi cinayetlerini düşündüğümüzde bu tablo çok daha ağır bir boyutta.

1886 işçinin katledilmesi ezenle ezilen sınıf arasında sürekli devam eden savaşının sadece bir yıllık bilançosunu önümüze koyuyor. Sınıf savaşını yüz yıllardır devam ediyor ve dönemsel olarak her gün kendini yeniden üreten bir biçimde yeni yol ve yöntemlerle ilerliyor. Çin’de işçileri makineye zincirleyerek kendini gösteren sömürü, Türkiye’de çok tuvalete gitmesinler diye işçilere su vermeme biçimine dönüşüyor. Egemenler cephesinden sömürü sistemi açığa talim politikalarını, işçi ölümlerinin fittattan ileri geldiğini söyleyecek pervasızlıkla tam bir orta oyununa dönüştürülüyor. Güvencesizlik, geleceksizlik, sendikasılaştırma, işçi cinayetleri, taşeronlaştırma, esnek ve kural dışı çalışma sınıf savaşımında egemenlerin ürettiği politikaların birer parçası ve aynı zamanda sonuçlarını ifade ediyor. İşçi sınıfının örgütsel zayıflığının egemenlerin “takdiri ilahi” politikalarında daha etkin olmaları na da yol açan bir çerçeve kazanmasına neden oluyor.

1886 işçi katledilirken onlarca eylem, lokal grev ve direnişler gerçekleştirildi. Bütün bu direniş ve grevlerin ortak özelliği ise lokal ve kendi bulunduğu alanın sınırları içerisinde kalmış olması. Üzerine düşünmemiz gereken nokta tam da burası. Direnişlerin birliğinin sağlanamaması Soma’da yaşanan katliama karşı oluşan öfkenin bütün şehirlerde, mahallelerde, işçi havzalarında daha güçlü bir direnişe dönüşmemesi uzun yıllardır sınıfın bölük pörçük ve dağınık bir şekilde durmasından yani örgütsüzlüğünden kaynaklanmaktadır. Sınıf dayanışması sınıfın örgütlülüğü ile doğrudan ilgilidir. Patronlar, işçi sınıfına karşı örgütlü bir şekilde tam bir sınıf dayanışma içerisinde politika üretiyorken, ağız birliği etmiş kendi sınıfsal çıkarlarını sanki işçi sınıfının da çıkarıymış gibi propaganda ediyor işçi sınıfının örgütsüzlüğünün arkasına sığınarak bir mücadele seyri tespiti yapmak doğru olmaz.

Bütün ezilen halk kesimlerini içine alan bir şekilde ilerleyen bu saldırılar sınıf savaşımının akacağı mecrayı ve esasta yöneleceğimiz alanları da ortaya çıkarıyor. Zira ölen işçiler sadece belli kültürel yapılarıdaki işçiler, etnik kökündeki işçiler ya da belli dinsel değerlere sahip işçiler değil. Buna karşı sınıf dayanışmasını örgütlemek devletin sistematik bir biçimde uyguladığı ikiyüzlü politikalarını ortaya koymalı, işçiler içerisinde dayanışmayı işçi direnişlerinde, işçi havzalarında sınıf kimliği üzerinden örgütlemeli; dili, dini, ırkı ne olursa olsun en çok sömürünün olduğu alanlarda olmalıdır.

İşçiler gereken önlemler alınmadığı için işçinin değil işin güvenliği korunduğu için servis araçlarında, boğularak-zehirlenerek, göçük altında kalarak ya da inşaattan düşerek en çok inşaat, maden ve tarım iş kollarında patronlar daha çok kâr edebilsinler diye birer onar katlediliyor. Devlet göz göre göre işçilerin katledilmesi pahasına patronların kâr marjlarının artmasını kolluyor. 2014 yılı içerisinde gerçekleşen işçi katliamlarına karşı sınıf dayanışması noktasında ürettiğimiz politikaların yetersizliği bununla birlikte reflekslerimizin zayıflığı da burada ortaya çıkıyor. Bütün saldırılara karşı işçi direnişlerinin dayanışmayla daha geniş alanlara yayılmasını sağlamak her bir işçi cinayetine karşı ortak ses çıkarmak ve daha güçlü bir direniş ruhu yaratmak sınıf dayanışmasını güçlendirdiğimiz oranda geliştirebiliriz.

Saldırılan unutmak, affetmek, üzerinden geçmek ya da önemsememek daha da kötüsü saldırıların yarattığı tahribatı görememek, acısını hissetmemek işçi sınıfına ve sınıf mücadelesine yabancılaşmayla açıklanabilir. Soma’da 301 işçinin katledilmesine, Ermenek’te 18 işçinin cenazelerinin günlerce göçük altında kalmasına ve haftalarca madendeki suyun tahliye edilememesine karşı, Torunlar Center’da öldürülen 10 işçi kardeşimizin ardından yapılan eylemlerde sınıf kinimizi ortaya koymaktan korkmayalım. Öfkemiz sınıf mücadelesinin harcı olacaktır.

DDSB olarak şubat ayında başlatacağımız “taşeronlaştırma ve işçi cinayetlerine” karşı kampanya ile 2015 yılını işçi sınıfının örgütlenmesi noktasında daha cüretli adımlar attığımız bir yıla dönüştürelim.

H. Merkezi: İşçi Sağlığı İş Güvenliği Meclisi (İSİG) Makine Mühendisleri

Odası İstanbul Şubesi’nde, 2014 yılı katledilen işçi rakamlarını paylaştı. 2014 yılında iş cinayetlerinde en az 1886 işçinin iş cinayetlerine kurban gittiğini açıkladı.

İSİG yazılı, görsel, dijital basından takip ettikleri, emek-meslek örgütlerinden gelen bilgilerle, işçi ve işçi yakınlarının bildirimleri ışığında tespit ettikleri kadarıyla 2014 yılında en az 1886 işçinin yaşamını yitirdiğini açıkladı.

Rapor “Yeni Türkiye’nin” getireceği yeni cinayetleri açığa çıkarıyor!

Rapora göre, her ay işçi cina-

2014’te iş cinayetlerinde 1886 işçi katledildi

yetlerinin dağılımı şu şekilde:

Ocak: 101,

Şubat: 84,

Mart: 122,

Nisan: 124,

Mayıs: 427,

Haziran: 151,

Temmuz: 130,

Ağustos: 160,

Eylül: 152,

Ekim: 171,

Kasım: 137,

Aralık: 127 işçi can verdi...

Güvencesiz çalışma koşulları öldürüyor

Rapor 423 işçi ile en çok inşaat ve

yol işkolunda cinayet gerçekleştiğini, 386 ile madencilik, 309 ile tarım ve orman işko-

lunun takip ettiğini belirtiyor.

İSİG, iş cinayetlerinin inşaat, maden, tarım ve taşımacılık işkollarında; mevsimlik çalışmanın, sendikası, örgütsüz ve güvencesiz çalışma koşullarının hâkim olduğu işkollarında yoğunlaştığını altını çiziyor.

1886 iş cinayetinin nedenlerine göre dağılımına bakıldığında en çok trafik, servis kazası nedeniyle 421 işçinin, zehirlenme boğulma nedeniyle 395 işçinin, düşme nedeniyle 298 işçinin, ezilme, göçük nedeniyle 289 işçinin hayatını kaybettiği görülüyor.

Nihat Kazanhan, sonsuzluğa uğurlandı

H. Merkezi: Şirnex'in Cizîre ilçesinde, terör estiren polislerin, **14 Ocak** günü Yafes Mahallesi'nde silahla ateş açması sonucu katledilen 12 yaşındaki Nihat Kazanhan'ın cenazesi, Amed'deki otopsinin ardından araç konvoyu ile Cizîre'ye getirildi.

Arın Mîrxan (İdil) Caddesi'nde cenazeyi bekleyen binler, Nihat Kazanhan'ı sloganlarla karşıladı ve cenazeyi alan kitle kitlesel bir yürüyüş ile Cizre Asrın Mezarlığı'na defnetmek için yürüyüşe geçti.

Cenazenin gelmesiyle beraber kepenklerini kapatan esnaf ve okulları boykot eden çok sayıda öğrenci de ellerinde kalem, defter ve kitaplarıyla birlikte yürüyüşe katıldı. Yürüyüşe HDP Şırnak Milletvekili **Faysal Sarıyıldız**, bölge belediye eş başkanları, **HDP**, **DBP** Şırnak il ve ilçe örgütü yöneticilerinin yanı sıra **DKÖ** temsilcileri de katıldı.

Yapılan yürüyüşün ardından, Kazanhan'ın cenazesi sloganlarla toprağa verildi. Ardından "Ey Raqîp" marşı eşliğinde saygı duruşunda bulunuldu.

Cenazenin defnedilmesinin ardından kitle, Kazanhan'ın katledildiği Yafes Mahallesi'ne yürüdü. Okulu boykot eden yüzlerce öğrenci, Orhan Doğan Caddesi'nde bulunan Kaymakamlık binası önüne gelerek oturma eylemi yaptı. Yaklaşık yarım saat oturma eyleminin ardından öğrenciler, beraberinde getirdikleri kalem ve defterleri kaymakamlık bahçesine atarak, arkadaşlarının katledilmesini protesto etti.

Avukat Dayanışması'ndan Rojava ve Pirsûs ziyareti

H. Merkezi: Rojava Devrimi ile Avukat Dayanışması, Rojava yönetimiyle temaslarda bulunmak için İstanbul'dan Rojava'nın Cizîre kantonuna geçti.

Cizîre Kantonu'nda görüşmeler yapmak üzere Irak Kürdistanı üzerinden Rojava'ya ulaşan heyette Ankara Barosu'ndan **Kazım Bayraktar**, İstanbul Barosu'ndan **İlknur Alcan**, Dayanışmacı Avukatlar'dan **Sabri Kuşkonmaz**, Demokrasi İçin Hukukçular'dan **Muhammet Taner Avşar**, SDP'li avukatlardan **Sinan Varlık**, Ezilenlerin Hukuk Bürosu'ndan **Özlem Gümüştas**, Açılım Hukuk Bürosu'ndan **Kemal Toraman** ve Asrın Hukuk Bürosu'ndan **Mazlum Dinç** yer aldı. Heyet ilk önce Dêrik'e, ardından da Qamişlo'ya geçti.

Rojava devrimiyle dayanışmak amacıyla Özerk Yönetim ve toplumsal örgütlenmelerle bir dizi görüşme yapan heyet, 17 Ocak'ta Kobanê sınırında bulunan Pirsûs'a döndü.

Avukat Dayanışması'nın bir başka heyeti, hem Rojava heyetini karşılamak hem de sınırdaki görüşmeleri birlikte yapmak üzere İstanbul'dan Pirsûs'a geçerken, heyeti HDP'li milletvekilleri **İbrahim Ayhan** ve **İbrahim Binici** karşıladı.

DBP Pirsûs ilçe binasında bölgedeki gelişmelere ilişkin bilgi alan avukatlar, Kobanê'de şehit düşen özgürlük savaşçıların mezarlarını ziyaret etti. Heyet burada Rojava Devrimi İçin Avukat Dayanışması'nın amacını ve kuruluşunu aktaran bir açıklama yaptı.

Ümit'i de, Nihat'ı da öldüren TC'ydi. Paralel/provokasyon değil, planlı bir infazdı!

Cizîre'de devlet, katliam yapmaya devam ediyor. 6-8 Ekim Kobanê serhildanlarından sonra polis, vb. güçlerin saldırıları bitmek bilmezken; yaşanan süreç bir yandan yeni cinayetlerle ilerliyor, yapılan açıklamalar ve yorumlar yeni tartışmaları gündeme getiriyor.

Öncelikle; devletin özellikle çocuk öldürmesine değinmek gerek. T. Kürdistanı'nda, doğduklarından itibaren politik olduğu ve eylemlerin içerisinde büyüdüğü için çocuklar; devletin asıl hedeflerinden biri haline geliyor. Çocukları hedef alarak hem topluma bir mesaj verilmek isteniyor hem de "küçük" çocukların devlete kafa tutması, oldukça zoruna gidiyor TC'nin. Cizîre'de de 4-5 aydır süren polis saldırılarında özellikle son 10 günde 3 çocuğun ölmesi bu nedenle hiç de tesadüf değil.

Son olarak Nihat Kazanhan'ın ölümü herkeste "Yeter artık" hissi uyandırırken; devletin bir yandan Nihat'ın kafatasından çıkan kapsülün kitleye ait olduğuna dair kriminal rapor yayımlaması, diğer yandan da orada hiç gaz kullanılmadığını halkın gözünün içine baka baka ifade etmesi öfkeyi doruğa çıkardı. Oysa halk en başından beri; polislerin bilinçli biçimde av tüfekleriyle saldırdığını, hiç

eylem yokken bile saldırı düzenlediğini söylüyordu.

Ayrıca kapsülün biber gazı kokması, üzerinde yazı olmaması ve silah satan bölge esnafının hiçbirinin böyle bir kapsül tanımadığını dile getirmesi her şeyi özetliyor. Devletin bu biçimde cinayet işlemesiyle ilk defa karşılaşanlar şaşırır belki ancak devlet, özellikle 90'larda gerçekleştirdiği infazlarda; envanterinde bulunmayan, daha çok halkta bulunan tipte silahlar/mermi-ler kullanıyor ve dolayısıyla hazırladıkları resmi raporlarda suçu kolayca üzerinden atabiliyordu. Nihat'ın öldürülmesinde de aynı yöntemi izlemeye çalıştı ancak inandırıcılıkta doğal olarak güçlük çekiyor; çünkü bu halk devleti ve taktiklerini yeterince iyi tanıyor.

Paralel, derin değil; katil bizzat TC devletidir!

Elbette İçişleri Bakanı Efkân Ala, Başbakan Ahmet Davutoğlu ve şürekâsının açıklamaları beklediğimiz gibi, şaşırtıcı olmadı ancak burada özellikle Hatip Dicle ve Sebahat Tuncel'in yaptığı açıklamaları değerlendirmek ve eleştirmek önemlidir.

Hüda-Par saldırıları sırasında öldürülenlerin ardından yapılan açıklamalarda (ör; Hatip Dicle/27.12.2015) saldırıların "provokasyon" olduğu yönü değerlendirilmesi devlet gerçeğinin üzerini örtmek anlamına geldiğini daha önce yazmıştık. Saldırıları, çözüm sürecinin bitirilmeye çalışılması için yapılmış bir provokasyon olarak değerlendirmek; "Sanki devlet süreci ilerletmek istiyormuş da birileri engel oluyormuş" yanlıgısını doğurur, ki bu devlete yapılacak "aklama" anlamına gelmektedir.

Nihat Kazanhan'ın ölümünden

sonra bölgeye giden **DKÖ**'ler, HDP milletvekillerinin Cizîre dönüşünde yaptığı açıklamalarda da benzer değerlendirmeler yapılması dikkat çekiyor.

Yine Hatip Dicle; Nihat Kazanhan'ın ölümünden sonra hükümetin Cizîre'de ciddi bir sınav ile karşı karşıya olduğunu vurgulayarak, bir an önce gerekli adımları atması gerektiğini, aksi takdirde halkta ve Kürt siyasal hareketinin kendisine bakış açısının "kendisi de ortaktır" şeklinde olacağını dile getirdi ve böylece; AKP'yi hedef tahtasından çıkartarak, "failleri ortaya çıkarmadığı takdirde" katil olarak değerlendirileceğini belirtti. (15.01.2015/DİHA)

Keza Sebahat Tuncel'in de 17 Ocak 2015 tarihinde HDK İstanbul il meclis toplantısı açılışında yaptığı konuşmasında benzer vurgular yapmış olması; Kürt Ulusal Hareketi'nin "süreç hassasiyeti" gerekçesi ile devletin kendini aklamasına zemin sunmaktadır.

Tek tek yapılan cinayetlerin açığa çıkarılması, tetiği çekenlerin yargılanmasını sağlayabilmek elbette oldukça önemli. Bu kapsamda İHD'nin bölgede tuttuğu rapor, görgü tanıklarının şahitliği oldukça değerli ve bu noktada ısrarlı duruş elzendir. Bu noktada hem halkın hem de demokratik kitle örgütlerinin yapacağı eylemler, yaratacağı kamuoyu etkili olacaktır/olacaktır.

Bu süreç işletilirken devleti teşhir etmek; devletin polisiyle, çeteleleriyle, kontra örgütleriyle ve en önemlisi paralel/derin/ulusalcı fark etmeden her türlü kılığıyla bir bütün olduğunu gözden kaçırmamak en önemli ve kritik ayrıntıdır.

Cumartesi Anneleri 512. haftasında

İstanbul: Cumartesi Anneleri 512. haftada 19 yıldır mezarı bulunamayan **İsmail Şahin'in** akıbetini sordu.

19 yıldır kendisinden haber alınmayan İsmail Şahin'in akıbetini soran Cumartesi Anneleri; "katiller bulunana kadar buradayız" dedi.

512. hafta açıklamasını **Alaz Erdost** okudu. Erdost, yaşam hakkı ihlallerine değinerek keyfi öldürmelerin giderek arttığını ifade etti. Hükümetlerin yaşam hakkı ihlallerine dair adım atmaktan çok kendi yasalarını ayaklar altına almaya devam ettiğini belirten Erdost, 20 gün içerisinde Cizîre'de plakasız polis araçlarından hedef gözetilerek açılan ateşle öldürülen 3 çocuğu hatırlattı.

Militalar Cizre'deki direnişi büyütme çağrısı yaptı

H. Merkezi: Şirnex'in Cizîre ilçesinde akreplerden açılan ateşle 12 yaşındaki Nihat Kazanhan'ın katledilmesi üzerine Maltepe Güleusu Mahallesi'nde zırhlı akrep araçlarıyla konvoy halinde mahallede terör polise yönelik bir eylem gerçekleştirildiğini duyurdu.

Elimize e-posta yoluyla ulaşan bir bilgiye göre TKP/ML TİKKO mi-

litaları Cizîre'de halkın direnişini bastırmaya çalışan faşist Türk devletin katliam ve abluka ve kuşatma politikalarına karşı 15 Ocak Perşembe günü Güleusu Mahallesi Son Durak'ta konvoy halinde mahallede terör estiren, halk üzerinde baskı ve korku yaratan dört adet zırhlı akrep araçlarına ve polise yönelik silahlı bir eylem gerçekleştirdi.

Ateş altına alınarak vurulan zırhlı araçlar geri çekilirken TKP/ML militanları kontrollü şekilde çekilmişlerdir. Cizîre'de sürdürülen abluka ve kontrgerilla katliamlarının karşısında katledilen her çocuğun hesabının soracağını açıklayan militanlar Kürt halkının direnişini ve serhildanlarını büyütme çağrısı yaptılar.

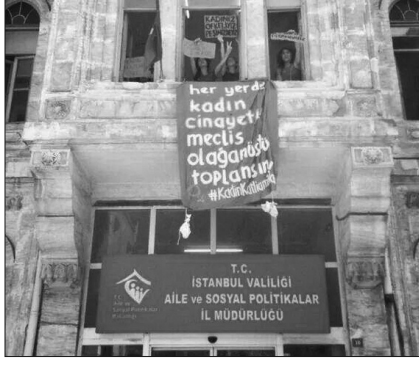
Kadın Cinayetlerine Karşı Acil Önlem Alınsın Grubu atölyesinden...

“Meclis olağanüstü toplan-sın!” sloganıyla faaliyetlerine devam eden, **Yeni Demokrat Kadın**’ın da imzacısı olduğu **Kadın Cinayetlerine Karşı Acil Önlem Alınsın Grubu** 11 Ocak günü SFK’da bir atölye gerçekleştirdi.

Alınan toplantılarda atölyeyi iki oturumda yapma kararı verilmişti ve tartışmayı kolaylaştırmak amacıyla sorular hazırlanmıştı. İlk oturum, “**Kadınlar olarak güçlenme ve deneyimlerimiz**” başlığı altında gerçekleştirildi. Tartışmalarda genel olarak, cinsel saldırı ve şiddet noktasında bütün kadınlar ortak düşünüyordu ve temelde güçlenmeye kendimizden başlamak gerektiğine değiniliyordu. Bununla birlikte savunma ve mücadele araçlarını düşünerek, bunun üzerine kafa yorarak, kendimizi geliştirmemiz ve güçlendirmemiz gerektiği yönünde tartışmalar devam etti.

Cinsel ya da fiziksel şiddetin adını koymak!

Her nerede olursa olsun, kadın bedenine yönelik bir saldırıda rahat bir 15 dakikamızı bunun adını koy-

makla geçirdiğimiz üzerine konuşularak bu doğrultuda neler yapılabileceği tartışıldı. Bütün kadınların kafasında aynı soru işareti dönüyordu; peki ama nasıl?

Bu eksende yürütülen tartışmalarda ise, yüz yıllardır öğrenmiş olduğumuz davranış ve düşünce biçiminden kurtulmanın bir çırpıda olmayacağına ve bununla mücadele yöntemlerinin geliştirilmesi gerektiğine değinildi.

“**İkinci oturum: Şiddeti izleme, müdahil ol! Ama nasıl?**” başlığında ele alınan tartışmalarda ise yine sorular oluşturarak devam edildi. Tartışmalara geçmeden önce, kadına yönelik toplumsal duyarsızlığı ortaya çıkaran videolar izlenildi. Videoların ardından tartışmalara devam

edildi. Yaşam alanlarımız olan mahallelerde şiddete karşı mücadele yöntemleri olarak “**Suç ortağınız**” demenin yanında, buna karşı birlikte “örgütlenelimiz” hissiyatını yaratabileceğimiz üzerinden tartışmalar ilerledi. Ayrıca şiddete maruz kalan kadını doğru bir kuruma yönlendirmenin ve telefon numarası vermenin de kadına kendini güçlü hissettireceğinin önemli bir noktada durduğu vurgusu yapıldı.

Son olarak Acil Önlem Grubu, mahallelerde atölyeler örgütleyebilir mi? Bir broşür olur, önünde bir programı olur, güçlenme, bilinç yükseltme üzerinden. Buradan ne bekleyebiliriz, önümüze iş koymak için kendimizi, kapasitemizi de düşünerek ve tüm bunları konuşmak için; bu atölyenin devamı niteliğinde, örgütlenme konulu bir atölye yapılması gerektiğine karar verildi. Atölyenin sonunda ise düşünceleri pratiğe dökme açısından, Şubat’ın ilk haftasına, “**Neler yapacağız, neleri örgütleyeceğiz?**” ve “**Kendimizi nasıl örgütleyeceğiz?**” başlıklı ikinci bir atölye yapmaya karar verildi.

Kadın düşmanlığı kartı Yıldız’da

H. Merkezi: Kadın düşmanlığı ile ün yapan devlet ve yetkilileri her gün başka bir kadın düşmanı açıklamada buluyor.

Bugünlerde bunlara bir yenisi daha eklendi. AKP’nin çekirdek tabanını oluşturan gerici-dinci vakıf ve tarikatlardan biri olan Sosyal Doku Vakfı’nın Başkanı **Nureddin Yıldız**, daha önceki

kadın düşmanlığı açıklamalarına bir yenisini daha ekledi.

Yıldız, 6 yaşındaki kız çocuklarının evlendirilebileceğini söyleyerek, skandal açıklamalarda bulundu. Yıldız’ın “*Çocuklar evlenebilir, çocuklar arası nikâh olabilir, büyük-küçük nikâh olabilir. 7 yaşında bir kız 25 yaşında bir erkekle, 7 yaşındaki*

erkek 25 yaşındaki bir kadınla nikâhlanabilir. 10, 7, 6 yaşındaki çocuklar evlenebilir. Çocuk yaşta evlenmek caizdir” şeklinde sözlerine tepkilerin büyümesi üzerine böyle bir şey söylemediğini iddia etti.

Yıldız’ın açıklamalarına tepki gösteren Bursa Kadın Platformu üyeleri, Yıldız hakkında suç duyurusunda bulundu.

Konferans çalışmalarından... Konferans çalışmalarından... Konferans...

1 Mayıs’ta cinsel şiddet tartışıldı

İstanbul: 1 Mayıs Mahallesi’nde **Pir Sultan Abdal Kültür Derneği** ve **Eylül Kültür Sanat Derneği** kadın komisyonları “Cinsel şiddet” konulu bir panel düzenledi. Eylül Kültür Sanat Derneği’nde düzenlenen panelde, cinsel şiddet konusu tartışılırken; şiddete karşı kadınların güçlendirilmesi, kadın dayanışması ve hukuki mücadele üzerinde duruldu.

YDK’lı bir faaliyetçi ve bir avukatın konuşmacı olduğu etkinlikte Pir Sultan Abdal Kültür Derneği bir açılış konuşması yaptı. Devletin kadın bedeni üzerindeki politikalarının eleştirildiği açılış konuşmasının ardından ilk olarak YDK adına **Duygu Ergen** konuştu. Cinsel şiddete karşı mücadelede en önemli adımın farkındalık ve yüzleşme olduğunu belirten Ergen, şiddete karşı müdahalenin de elzem olduğunu hatırlattı.

Daha sonra Açılım Hukuk Bürosu’ndan Avukat **Kübra Gündüz** söz aldı. TCK’da mevcut yasaların birçok haktan bahsettiğini ancak pratikte kadının lehine işletilmediğini belirten Gündüz, tüm bu gerçekliğe rağmen hukuki mücadelenin de diğer birçok alan gibi önemli bir mevzi olduğunu vurguladı.

Anadolu yakasında Konferans çalışmaları

İstanbul: Gerçekleştireceğimiz **Cinsel Şiddete Karşı Konferans**’ın çalışmalarına devam etmekteyiz. Sarıgazi’yle startı verilen Konferans çalışma ve toplantılarına, Anadolu yakasında da devam edildi.

Gerçekleşen toplantıda belirli günler oluşturarak Konferans’a hazırlık çalışmalarının düzenli bir şekilde devam etmesi yönünde kararlar alındı. Okunacak materyaller ve araştırılacak konuların belirlendiği toplantıda, Konferans öncesi bir atölyenin çalışmalarına destek sağlandı.

Gülsuyu:

Gülsuyu YDK, konferansa hazırlık amacıyla mahallede atölye çalışması yapma kararı aldı ve her hafta Cuma gününü atölye

günü olarak belirledi.

Cinsel şiddetle ilgili materyal bulup okuma ve tartışma, deneyimleri paylaşma gibi yöntemler izlenmesine karar verilmesinin ardından ise Kasım ayında düzenlenen Kadın Festivali ile birlikte oluşturulan Gülsuyu YDK tiyatro komisyonu olarak, çalışmalarda erkeklerin olup olmaması üzerinden tartışma yürütüldü.

Tartışmada önce erkeklerin de bu çalışmalara katılmasının ileri adım atılmalarını sağlayacağı şeklinde değerlendirme ortaya çıkarken sonrasında tiyatro çalışmalarının aslında bir kadın alanı olarak değerlendirilmesi gerektiği; bu alanın da kadın bilincini geliştirip “özgüven” sorununu yok etme noktasında önem taşıdığı tartışıldı.

Göğün yarısı

Cinsel şiddete karşı Kadın Konferansı

Yüzleşme, Hesaplaşma ve Güçlenme...

Hemen hemen tüm kadınlar için cinsel şiddetin kendisini konuşmak, kendisini tartışmak oldukça zor. Bunun daha da zor olanı ise, bu gerçeklikle hesaplaşmak ve buna karşı güçlenmek... Çünkü hesaplaşmak ve güçlenmek demek, daha büyük bir acıyla başa çıkma cesaretini göstermek demektir. Canımızı daha fazla yakamasınlar diye kadın bilincinin ateşinde çelikleşmek demektir.

Cinsel şiddete karşı genelde en kabul gören savunma sistematiğimiz; onu görmezden gelmek, unutmak, öyle bir şey yokmuş gibi davranmak, çaresizlik içinde boğulmak, bunun ardına sığınmak, hatta bu tür cinsel saldırılardan hiç etkilenmiyormuş gibi umarsızlaşmaktır... Çünkü bunlar kendi içinde çeşitli zorluklar barındırır da aslında kolay olandır.

Bundan daha zor olansa yüzleşmektir.

Aslında yaşadığımızın, bizi rahatsız edenin, bunalmaya sokanın, hayatı zehir edenin, yaşamımızı zorlaştıranın, korkulara salanının, düşünce sistematiğimizi ve kimliğimizi sakatlayanın ne olduğunu anlamlandırmak, ismini koymaktır.

Tacizse taciz, tecavüzse tecavüz, rahatsızlıkta rahatsızlık!

Sıra daha sonra hesaplaşmaya gelecektir.

Cinsel şiddetin uygulayıcısıyla, ona çanak tutanlarla, görmezden gelenlerle, bunu içinde besleyip saklayan toplumla, teşvik eden adalet sistemiyle, bundan nemalanan devletle sırasıyla hesaplaşmak gerekecek. Tüm bu süreçte de hesaplaşmanın en zor olduğu dövüş ringi kendimiz olacağız! Çünkü bu hesaplaşma, **farklı bir hesaplaşma** olacak.

Farklı bir hesaplaşmadan kasıt, tüm diğerleri ile hesaplaşırken amacımız, bizim üzerimizden yükselen bu erkek egemenliğini zayıflatmak ve geriletmekten; kendimizle yapacağımız hesaplaşma, bizim kadın kimliğimizi ve bilincimizi geliştirmek ve güçlendirmek olmalıdır. Ancak genelde cinsel saldırıya uğrayanlarımızın kendileri ile hesaplaşmaları kendilerini suçlamak, “keşke öyle yapmasaydım”, “keşke oraya gitmeseydim”, “keşke susmasaydım” gibi bir sürü acımasız soruyla kendini acıtmak üzerine kurulu.

Canımız yanacak kuşkusuz! Yeni bir cinsel saldırı durumunda bize yararlı olacak ve kendimizi korumaya vesile olacaksa bu soruları da soracağız belki... (Cinsel saldırı karşısında susmamak, bağırarak ve teşhir etmek gerektiği kanısına varacaksak mesela...) Ama sonuç olarak çıkacağımız yol kendimizi daha güçlü, yakınındaki kadına daha bilinçli yaklaşabilen kadınlar haline gelmenin yolları olmalıdır.

Kabul ediyoruz, kolay değil. Hem de hiç değil...

Ancak bu bataklıkta sürekli yaşamak da kolay değil! Hele de **Nurettin Yıldız** gibi insanlık savsatlarının, 6-7 yaşlarındaki çocukların evlenebileceğini ilan edebildiği ve hala insanım diye ortalıkta dolaşabildiği bir bataklıkta yaşamak hiç kolay değil. O halde bataklıktan çıkmak ve onu kurutmak için uzun süreli bir mücadelenin adımlarını atmamız gerekir.

Biz de bu hesaplaşma ve güçlenmeye mütevazı bir katkı sağlamak adına **21-22 Şubat Cumartesi-Pazar** tarihlerinde İstanbul’da Taksim Hill Otel’de **Cinsel Şiddete Karşı Kadın Konferansı** düzenliyoruz. Ekim ayında Ankara’da gerçekleştirdiğimiz kadın buluşmasında somut olarak kararını aldığımız bu konferansın alt çalışmalarına yaklaşık olarak bir aydır başlamış durumdayız. Kadın ve LGBTİ kurumlarıyla, konuya emek veren çeşitli meslek gruplarından kadınlarla çeşitli öngörüşmeler gerçekleştirerek konferansımızın içeriğini, katılımcılarını belirledik.

Şimdi artık atölye ve kitle çalışmalarına ağırlık vereceğiz. Çeşitli bölgelerde konferansın başlıklarıyla paralel oluşturduğumuz atölyelerde kadınlarla hazırlık yapacak hem de en geniş kadın ve trans kadın kesimlerini konferansa dâhil etmek için çalışmalarımıza hız vereceğiz.

Yeni bir yüzleşme, hesaplaşma ve güçlenme dönemindeyiz. Bu dönemi en iyi şekilde geçirmek bizim elimizde...

“Charlie Hebdo ile dayanışmamızı dünyanın diğer Charlie’lerini unutmamanı göstermeliyiz. Gazetecileri susturan ülkelerin temsilcilerinin kendi uluslararası imajlarını düzeltmek için şu anki duygusal dışavurumlardan menfaat sağlamaları ve ülkelerine döndüklerinde de baskıcı politikalarına devam etmeleri kabul edilemez. Biz ‘özgür basın’ katillerinin Charlie Hebdo’nun mezarına tükürmesine müsaade edemeyiz.”

Böyle diyordu Sınır Tanımayan Gazeteciler (RWB) Genel Sekreteri **Christophe Deloire**, muhalif mizah dergisi **Charlie Hebdo** saldırısında yaşamını yitirenlerin ardından düzenlenen cenaze törenine katılan devlet başkanlarına dair yaptığı açıklamada... Her ne kadar bu yürüyüşü, “Fransız cumhuriyetinin değerlerinin savunulacağı yürüyüş” olarak tanımlayıp; katılan 50 küsur devlet yetkilisi içerisinde yalnızca Mısır, Türkiye, Rusya, Cezayir, Birleşik Arap Emirlikleri, Gabon’dan gelenleri “basın özgürlüğü avcısı” ilan etmiş olsa da, Deloire’nin yukarıda alıntılıdığımız sözlerinin doğruluğu aşikardır.

Katliamın 3. gününde Fransa Cumhurbaşkanı **François Hollande**’i arayan TC Cumhurbaşkanı **R. T. Erdoğan**, bu görüşmeden kendince ne sonuç çıkardı bilinmez ama “atama” ve “torpil” ile başa geçen Başbakan **A. Davutoğlu**, apar topar 11 Ocak’ta gerçekleşen cenazeye katılmaya gitti. Ve ortaya o bilindik “istenmeyen adam” manzaraları çıktı.

Görünen o ki, AB’li devlet yetkilileri, Davutoğlu ile aynı karede yer almaktan pek de memnun kalmamışlardı. Davutoğlu’nun temsil ettiği TC devleti, İslam kisvesi altında terör örgütleri oluşturanlara verdiği destekle gündeme gelen ve bilinen bir devletken, başta basın özgürlüğü alanı olmak üzere Gezi İsyanı’ndan bu yana “insan hakları ihlali konusunda kartesi hayli kırıkla doluyken” bunu pek göze alamadıkları açık. Kendi ülkelerinde “demokrasi timsali kesilen” emperyalist-kapitalist sistemin bu efendileri, bu terör örgütleri ile kurduğu ilişkiyi eline yüzüne bulaştıran yamaklara bulaşmak istemiyorlar. Hele de Avrupa halkları, Charlie Hebdo saldırısının ardından bu kadar tepkiliyken...

Charlie’nin fırçasının kılı olamayan adam Paris’e giderse...

Charlie Hebdo’nun mezarına tükürmeye çalışanlar...

AB’li emperyalistlerin bu tablodaki ikiyüzlülüğü bir yana; ülkesinde gazetecileri (**Özgür Gündem**) bombalayan/sokakta infaz eden, gözaltında kaybeden, darp ederek öldüren (Evrensel Gazetesi, **Metin Göktepe**), Ermeni olduğu için sokak ortasında kurşunlayan (AGOS Gazetesi, **Hrant Dink**), hapishanelerde sağlık hakkını engelleyerek katleden (İşçi-köylü Gazetesi, **Suzan Zengin**), kontra çetelere öldürten (Azadiya Welat, **Kadri Bağdu**) ve sansür, gözaltı, baskın, tutuklamalarla basın özgürlüğünün “ruhuna Fatiha okutan” bir devletin Charlie Hebdo için taa Paris’e gitmesi trajikomik değil mi?

Zaman gazetesi ve Samanyolu TV’yi “özgür basın” olarak görüp savunacak değiliz. (Keza “özgür basın” olabilmek için halihazırda can, kan ve özgürlüklerinden bedel ödeyen devrimci, demokrat ve Kürt basını varken ve AKP onları rant sofrasından atana kadar halka karşı “çakallık” yaparlarken; şimdi başımıza “özgür basın” olarak gelmeleri tahammül edilir bir şey değildir.) Ancak Paris’teki cenazede devlet yetkililerinin olduğu “Charlie Hebdo’ya dönük saldırıyı nefretle kınayanlar” karesine girmek için neredeyse zıplayan bir başbakana sahip devletin en yakın zamanda gerçekleştirdiği bu operasyon, ikiyüzlülüğünü göstermez mi?

Gelin yakın zamanda ülkede devrimci, demokrat ve Kürt basını içerisinde yer almasa dahi gazetecilere dönük saldırganlığa kısaca bir göz atalım ve bu AKP’nin katledilen 12 mizah dergisi çalışanına ne kadar “üzülebileceğini” görelim:

Geçtiğimiz 6 Ocak’ta birçok muhalif haber sitesine yorum yazan ve Amed’de yaşayan Hollandalı gazeteci **Frederike Geerdink**, “Twitter yoluyla terörü övme ve Türk devleti hakkında olumsuz kanaatler olu-

şturma suçundan” gözaltına alındı. Tesadüfen aynı gün Ankara’da olan ve Türk yetkililerle “ülkedeki basın özgürlüğü” üzerine hoş bir sohbet tutturmuşken haberi alan Hollanda Dışişleri Bakanı **Bert Koenders**’in şaşkınlık dolu müdahalesiyle gözaltından çıkabildi gazeteci Geerdink.

The Economist ve Taraf’ta yazan **Amberin Zaman**’ın “İslamın merkezine bireyi değil cemaati alan bir din” olduğu yorumunun ardından binlerce taciz ve tehdit mesajı alması... Der Spiegel muhabiri **Hasnain Kazim**’in Soma Katliamı’nda, AKP’ye oy vermiş bir madencinin Erdoğan’a dönük “Şimdi şunu söylüyorum: Cehenneme git!” tepkisini manşete taşımasının ardından e-mail, facebook ve twitter üzerinden tam 10 bin tehdit mesajı alması ve bunun ardından ülkeyi terk etmek zorunda kalması... Alman Rad-

lamada dendiği gibi, bu cenazeye katılışları “Charlie Hebdo’nun mezarına tükürmek” anlamına geliyor.

Charlie’de kapak ol, e mi?

Charlie Hebdo için aslında pek de üzülmediklerini katliamın ardından Charlie Hebdo’nun ilk sayısının Cumhuriyet gazetesinde yayımlanması sürecinden de görebiliyoruz. Bu kez tirajı 3 milyona çıkarılan derginin yeni sayısının basıldığı 6 bölgeden biri olan Türkiye’de bunun telif hakkını yüklenen (ki o da kapağı hariç) Cumhuriyet gazetesi, sırf bu yüzden başta Paris’te “basın özgürlüğü” için yürüyen Başbakan ve Cumhurbaşkanı tarafından hedef gösterildi.

Davutoğlu “Bu ülkede, Hz. Peygambere hakaret edilmesine izin veremeyiz, bu çok açık ve net ilkesel tutumdur. Basın özgürlüğü hakaret etme özgürlüğü anlamına gelmez. (...) Türkiye’de bu hassasiyet varken, birileri Hazreti Peygambere hakaret niteliği taşıyan bir karikatürü, görüşü basıyorsa burada bir tahrik vardır” derken, Erdoğan da “Sadece

Müslümanların kutsalına

değil, kimsenin kutsalına bu şekilde hakaret edemezsin. Böyle yaptığın sürece sen tahriki davet ediyorsun” dedi. Ve ardından Cumhuriyet’i hedef alan eylemler, gösteriler örgütlendi.

Tıpkı Zaman gazetesini olduğu gibi söz konusu Kürt özgürlük mücadelesi olduğu vakit (Kobanê ve Cizîre sürecine bile bakmak yeterli) dili lal ve hatta zehir kesilen Cumhuriyet gazetesini de “özgür basın” kategorisine almayacağız. Ancak Paris’te “basın özgürlüğü”ne yürüyen Davutoğlu’nun adını bizim ülkemizde postala dönüştüğünün en açık kanıtıdır Charlie Hebdo.

Sen onların fırçalarının tek kılı olamazken, senin neyine yürüyüşe katılmak be adam? Valla Charlie Hebdo’ya bu halinle kapak olabilirsiniz!

* Bilgiler, www.radikal.com.tr’de köşe yazarı olan **Fehim Taştekin**’in “Kırılan misafir kalemler!” isimli köşe yazısından derlenmiştir.

Kitle kuyrukçuluğunun şovenizmle mest olmuş türevi: Birleşik Haziran Hareketi

Gezi İsyanı'nın ülkemiz topraklarında yarattığı etki, kuşkusuzdur ki egemen sınıflar ve devlet saflarında olduğu kadar toplumsal muhalefetin çeşitli kesimlerinde de farklı sonuçlar yaratmıştır/yaratmaya devam etmektedir. Kitlelerin sokağa taşan öfkесinin, açığa çıkan sisteme yönelik tepkisinin patlama noktası olarak Gezi İsyanı, bu anlamıyla toplumsal muhalefetin kimi açmazlarına işaret etmekte, her muhalif kesimi kendisini ürettiği sınıfsal nitelikten doğru isyanın dinamiklerini kavrama, açığa çıkarttığı potansiyeli yakalama ve bunu stratejik bir kanala yönlendirme noktasında arayışa sokmaktadır.

Bu temelde bir araya gelen, bir hareket olarak **Birleşik Haziran Hareketi** (BHH) de bahse konu arayış çerçevesinde bir ittifak örgütlenmesi olarak oluşturulmuş ve kuruluşunu ilan etmiştir. BHH'ye dair bir değerlendirmede bulunmadan önce altı çizilmesi gereken nokta, "Gezi'yi sürdürme" kaygısının başlı başına bir olumluluk olduğu yönündedir. Gezi İsyanı ile gün yüzüne çıkan kitlelerin daha fazla inisiyatif alma isteminin ve forum vb. biçimlerle sürdürülen örgütlenme şekillerinin iz sürücülüğünü yapmak, ülkemiz devrimci, demokrat hareketlerinin Gezi İsyanı sonrası pratikleri göz önünde tutulduğunda başlı başına bir olumluluktur. Ancak, "solda birlik yaratmak", "devrimci ve demokrat bir direniş örgütlemek" gibi büyük iddialar ile "Gericiliği ve faşizmi yeneceğiz" şeklinde hedefler; tutarlı ve ilkeli bir siyasal tarzı gerektirmekte, bütünlüklü bir mücadeleyi ve proleter bir ideolojiye ihtiyaç duymaktadır. Bu nedenledir ki, BHH'yi tartışmak bir gereklilik olarak karşımızdadır.

"Beş benzemez" in kardeşliği...

Üstte özetlediğimiz kaygıdan mütevellit bir hareket olarak BHH, henüz tam olarak içeriği doldurulmuş bir birleşme değildir. Her ne kadar "seçimlere yönelik bir ittifak değil bir cepheleşme" (Aydemir Güler) olarak lanse edilse de, yürütüldüğü tartışmalar ve ittifak şekli bu temelden uzaktır.

Bu noktada dahi "beş benzemezlerin

kardeşliği"nin ötesine geçemeyen bileşenlerin toplamda Gezi İsyanı'nı sürdürücülüğe soyunmaları, daha yeni çıkılan yolun ayaklarından birisini sakatlamaktadır. Ayrıca, Gezi İsyanı'nın açığa çıkarttığı toplumsal dinamikleri, örgütlenme biçimlerini ve devrimci pratiği "Meydan işgalini hemen kaldırmak" gibi önerilerle karşılayan anlayışların "Aman polisle karşı karşıya gelmeyin" genelgesi yayımlayanların siyasetinin, Gezi'nin popülaritesine oynamanın dışında bir anlamı bulunmamaktadır.

Bunun ilk görüngüsü BHH'nin politik tespitlerinden okunmaktadır. Vişnelik Tesisleri'ndeki kuruluş toplantısında Kobanê Direnişi, patriarhal devlet gerçekliği, ekolojik yıkım ve kentsel dönüşüm gibi konular ya hiç tartışılmamış ya da çok az yer bulmuşken soyut bir "gericilik" tanımı yapılmış, "gericiliğe karşı laik eğitim" kampanyalarına girilmiştir.

Bu ideolojik hat sorunu, BHH özgülünde ilkesiz ittifakları da doğurmuştur. Şöyle ki, BHH içerisinde ÖDP, KP, HTKP gibi yapıların yanı sıra, CHP Milletvekilleri Hüseyin Aygün, Gökhan Günaydın, eski Ergenekon tutsağı İlhan Cihaner, İP'den Şule Perinçek, Yurt Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Merdan Yanardağ'ın da aralarında olduğu "sol" dahi sayılamayacak kesimler bu ittifaka dâhildir.

Kuşkusuz BHH'nin ve temellerini atanların bunun farkında olmamaları, ortaya çıkan niteliğin kimi-hangi siyasal hattı büyüteceği, stratejik olarak kime yarayacağını bilmemeleri mümkün değildir. Demirtaş'ın CB adaylığı "emperyalizmin oyunu" olarak niteleyenlerle kurulan bu dirsek temasının, gericilik gibi soyut ve sınıfsal mücadele ile bağları kurulmadan yapılan bir tanımlama ve "laik eğitim" çağrıları ile yürütülen bir siyaset ile de birleştiğinde CHP'de toplanmış ve eski Kemalizm artıklarına güç vereceği açıktır.

Şaşı gözlerle Gezi'ye bakmak...

Tüm bu tablo ise rastlantısal değildir. Zira temelde müttefikleri ve toplamda ittifak denklemini, bunun görüngüsü olan siyasal rotayı belirleyen bir Gezi'yi anlamlandırma sorunu vardır BHH açısından.

Bunun ilk kaynağı, isyan günlerinde de yaşanan sokak pratiğine yeterli dâhil olmama, kitlelerin aktif devrimci pratiğine yabancı kalma gibi sorunlar iken, toplamda ise bir Gezi İsyanı'nı ve ülkemizdeki demokrasi mücadelesinin tarihsel-toplumsal çelişkideki konumu ve yarattığı dinamikler meselesini anlamama şeklinde özetlenebilir.

Somutlarsak eğer, Gezi İsyanı'nda sokağa dökülen geniş halk yığınlarının farklı siyasal görüşler barındırması, Kemalist-ulusalcı grupların yoğunluğu gibi nitelikleri BHH bileşenlerinde de "toplamı kucaklama", "AKP'li olmayan herkesi kapsama" gibi yönelimleri açığa çıkartmıştır. Dinamikleri ayırıştırma, kitlelerde muhalefet üreten nedenleri örgütlülüğe dönüştürmeyi temel alma gibi bir yönelim ise, açıktan görmezden gelinmiştir. Ki bu da bileşenlerin siyasal ufkundan, stratejik hedeflerinden ve reformizm ile olan haşır neşirliklerinden azade değildir ve pratik alanda kitle kuyrukçusu bir hatta tekabül etmektedir.

Kemalizm'le mest olmak...

Toplamda açığa çıkan niteliğin, ilk adımda çukura düştüğü alan ise Kürt ulusal mücadelesi olmaktadır. Zira birleştiricilik ve toplumsal dinamik tartışması yapıp "muhalefeti cepheleştirme" söylemi taşıyan bir hareket olarak BHH, ülkemizin temel meselelerinden olan ve birçok toplumsal sorun ile eklemlenen Kürt ulusal sorununu görmemektedir.

Bir yandan meclisler halinde örgütlenerek toplumun yakıcı sorunlarına temas etmeyi amaç belirleyen ve bu temelde demokrasi mücadelesini, faşizme karşı direniş örgütlemeye girişen BHH, ülkemizde demokrat olmanın turnusolu olan Kemalizm ve Kürt ulusal sorunu noktasında sınıfta kalmaktadır.

Bir yandan Kemalistlerle kol kola girerek "Aman Gezi'cileri ürkütmeyelim" gayretinde olan BHH, diğer yandan ise; ülkemizdeki net tutarlı demokrat oluşumlardan olan HDP'ye mesafe koymakta, Kürt ulusal sorununa ayrı bir politika üretme gereği ise duymamaktadır.

Sorunun boyutlarını görmezden gelen BHH'nin kendisini sorun temelinde nasıl konumlandığı ise, Ankara'da gerçekleşen Türkiye meclisi toplantısında açıkça deşifre olmuştur. Genel bir Ortadoğu tartışması, emperyalizm ve AKP'nin işbirliği konuşmalarında yer bulurken; örneğin Rojava Devrimi, Kobanê Direnişi gibi Ortadoğu'daki dengeleri ve emperyalist çıkarları alt üst eden gündemleri

(Alper Taş'ın konuşması dışında) yer bulmamıştır.

Ek olarak BHH bileşenlerinin Gezi'deki tutumları ile de birleşen bir diğer gariplik ise AKP'nin Kobanê Serhildamı sonrası hazırladığı "Güvenlik Paketi" ile ilgilidir. Bu yasa ile sokağa çıkan her kesimi bastırmaya hazırlanan AKP'nin faşizan yaklaşımına karşı tek hedefi "AKP gericiliğine karşı sokak direnişi" olan(!) BHH'nin gündemine girmemesi düşündürücüdür. Zira BHH, olayı kendisinin dışında görmekte, "molotof atan, puşi ile yüzünü saran" Kürtlerin sorunu olarak kavramaktadır. Sakatlanmış Gezi dinamikleri kavrayışından ötürüdür ki; ülkenin en diri sokak gücü olan Kürt ulusuna mesafe koymakta, bu kitlenin sıkıntılarını gündemine almamaktadır.

"Toplumsal muhalefeti birleştirmek" kaygısı ile yola çıkan BHH'nin HDP'ye koyduğu mesafenin özünü ise dar-grupçuluk oluşturmaktadır. HDP'nin kiteselliğinde erimekten çekinmenin, seçim ittifakına girmeyi denememenin, Kürt Hareketinin yerel-yerinden yönetim deneyimleri ile BHH'nin meclis tarzı örgütlenmelerinin benzeşmesine rağmen yakınlaşmanın bir diğer nedeni de budur. Bu nedenledir ki, bileşenlerin siyasal nitelikleri ile de daha uyumlu olan, statükocu-Kemalist güçlerle dirsek teması kurmak BHH'nin daha işine gelmektedir.

"Reformistlerin kardeşliği" değil, kitle karakteri kazanmış bir örgütlülük!

Sonuç olarak BHH; bileşenleri, ittifakları, politik sığılı ile birleşen sakat toplumsal mücadele ve devrim tanımlamaları ile güncel anlamda devrimci-demokrat güçlerin yaşadığı tükamlığın önünü açacak bir yerde durmamaktadır. 90'lı yıllardan önce ÖDP ile devamında benzeri oluşumlarla denenen "reformistlerin kardeşliği" ve bu temelde toplumsal hareketi yelkenine doldurarak süspanse etme gerçekliğinin ısıtılıp yeniden önümüze servis edilmesidir.

Gezi İsyanı'nın sürdürülmesi; öncelikle Gezi'nin dinamiklerini ayırıştırarak, sınıfsal niteliği ile birleştiren bir değerlendirmeden, kitle karakteri kazanmış bir örgütsel gerçeklikten ve tüm bunları stratejik bir hatta devrimci pratik ile koordine edecek bir örgütsel gerçeklikten geçmektedir. Toplumsal "muhalefetin cepheleşmesi" ise ancak sistemin sömürü çarklarını döndürdüğü, kitlelerle kurduğu köprülerde mümkün olup, ezilen kitleleri kendi sorunları etrafında örgütleyen örgütlenmelerle gerçek kılınacaktır.

Kemalizm'le kol kola ve statükocu siyasal kült ile aynı safta yürüyerek, temel toplumsal dinamikleri ve mücadelenin devrimci araçlarını görmezden gelecek yürünecek yolun devrimden yana bir keramet yarattığına tarih şahit olmamıştır.

Egemenlerin bilindik çözümü: "İşçi sınıfı içinde çatlak oluştur!"

Onbinler PEGIDA'ya karşı eylemdeydi

Almanya: Almanya'da mülteci ve İslam karşıtı görüşleriyle bilinen PEGIDA hareketine ve ırkçı söylemlerine karşı yüz bini aşkın kişi sokaklara çıktı. PEGIDA'nın çıkış kenti olan Dresden'deki yürüyüşe en az 25 bin kişi katılırken, Leipzig, Münih, Berlin gibi kentlerde ise on binlerce kişi PEGIDA'nın ırkçı ve dışlayıcı söylemlerine karşı durdu.

Almanya'nın Nürnberg kentindeki PEGIDA karşıtı eyleme ATİF, AGİF, NAWDEM, İKİ ve AKM, **Demokratik Güç Birliği** üyeleri de destek verdi. Alman Sendikalar Birliği (DGB) önünde yapılan mitinge Almanlarla birlikte katılan Güç Birliği üyeleri, ırkçılığa karşı sloganlara eşlik etti.

PEGIDA (Bati'nın İslamlaşmasına karşı vatansever Avrupalılar), Almanya'da 2014 Ekim ayından beri her pazartesi günü sokaklara çıkarak, göçmenlere karşı nefret haykırıyor. İlk toplandıktan sonra 300 kişiyi bulan hareket Noel'den hemen önce 17.500 kişiyi bulacak şekilde kitleselleşti. Aynı şekilde birçok Avrupa ülkesinde (Hollanda, Danimarka, Fransa, Yunanistan) özellikle parlamentoda ırkçı söylemlerine öne çıkan partilerin oy oranlarındaki artış da dikkat çekiyor. Peki, Avrupa'da ırkçı nitelikteki hareket ve partilerin (özellikle de 2008 sonrasında) yükselişinin sebebi ne?

Küresel ekonomik kriz ve yansımaları

2008, bildiğimiz üzere küresel ekonomik krizin (nam-ı diğer Mortgage Krizi) açığa çıktığı bir yıl oldu. Kapitalist sistemin işleyişinin bir sonucu olarak küresel ekonomik kriz, sistemin tarihinin 1929 Büyük Buhranı ile beraber en büyük krizlerinden biri olma özelliğini taşıyor. Özellikle ABD, İngiltere, Almanya, Fransa, İsviçre, Rusya ile Doğu Avrupa'da birçok ülkede etkisini yıkıcı güçte hissettiren küresel ekonomik kriz, küçük burjuvazinin mülksüzleşmesine ve proleterleşmesine sebep olurken

diğer yandan da işsizliği-geleceksizliği dayattı; bu da egemenleri geniş halk kitlelerinin sistemin kontrolünden çıkması tehlikesi ile yüz yüze bıraktı.

Bu yüzleşme ve egemenlerin korkusu, kriz dönemlerinde açığa çıkan ayaklanmalarla alakalı. Çünkü Marks'ın da eserlerinde çokça ifade ettiği üzere bir krizler tarihi olarak kapitalizmde; işçi sınıfı kriz sürecinde çatışmaya girerse kazanan olacak, sistemde büyük gedikler açacaktır. Kazanamadığı takdirde ise kapitalizm sermaye birikimini yenileyecek ve süreçten sistem kazanımıyla çıkacaktır. Nitekim bu süreçte birçok ülkede ayaklanma oldu. Türkiye'de de bunun yansıması Gezi İsyanı olarak açığa çıktı.

Krizi yönetemeyenler toplumsal kutuplaşma yaratmak istiyor!

Kapitalizmin sermaye birikimini yenileyebilmesi ve süreçten kazançlı çıkabilmesi için egemenler, bu ayaklanmaların önüne geçebilmek adına faşizmi devreye sokarak halk üzerinde korku ve sindirme politikaları uyguladığı kadar, bir yandan da Avrupa'da ırkçı-faşist nitelikte hareketlerin oluşumunun tohumlarını atarak işçi sınıfında çatlak yaratma girişiminde bulunuyor.

Bu yöntemi seçiş elbette ki sürpriz değil. Avrupa'da 20 milyona yakın göçmen bulunması ve göçmenlerin proletaryanın önemli bir kesimini oluşturması yönelimin sebebini açıklar nitelikte iken işçi sınıfının bu süreçten kazanımla çıkmasının önü faşizmin örgütlenmesi ile kesilmek isteniyor.

Bu anlamda Almanya'daki PEGIDA örgütlenmesinin oluşması ve "Biz halkız, Alman halkını biz temsil ediyoruz, Müslüman tehlikesine karşı Alman halkını koruyoruz" söyleminin tam da 2015 ile birlikte gelişmesi, Almanya'nın asgari ücret dönemine başlayacağını açıklaması ile aynı sürece "denk" gelmiştir. Yine para biriminin değişimi yani Euro'ya geçilmesiyle birlikte yoksulluğun büyümesi, taşeron firmaların artması da birer faktördür; oluşabilecek toplumsal ayaklanmaların önüne çekilen settir.

Özelde Almanya ile örneklendirdiğimiz bu faşizmin örgütlenmesi süreci Avrupa'nın genelinde de "İslamofobi" ile can buluyor; egemenler krizin sermayenin güçlenmesine doğru evrilmesi için yol açmaya çalışıyor. Fransa'da mizah dergisi Charlie Hebdo'ya saldırı

ve 12 karikatüristin katledilmesinin ardından "İslamofobi"nin egemenler tarafından daha da güçlendirileceği; işçi ve emekçileri bu anlamda ayrıştırarak toplumsal kutupsallaşmayı derinleştirmek için elinden geleni ardına koymayacağı açıktır.

Bu anlamda egemenlerin korkularını gerçekleştirmek işçi sınıfının, üzerinde oynanan kirli oyunlara-politikalara karşı örgütlenmesi; oluşturulmak istenen çatlakla karşı çıkması ile alakalıdır.

Rusya'da madende patlama

H. Merkezi: Ural bölgesinde bulunan bir madende yaşanan patlama sonucu 1 işçi hayatını kaybetti.

Rusya'nın Ural bölgesindeki Sverdlovsk kentinde bulunan bir maden ocağında 17 Ocak günü sabah saatlerinde patlama yaşandı. Patlamanın ardından maden ocağında yangın çıkarken 1 işçi hayatını kaybetti, 2 işçi ise yaralandı.

64 işçinin ise tahliye edildiği maden kazası ile ilgili olarak ise yetkililer inceleme başlattı.

Charlie Hebdo'ya yapılan katliam protesto edildi

İsviçre: Charlie Hebdo'ya yönelik saldırıyı protesto etmek için, İsviçre'nin Zürih ve Lozan kentlerinde eylemler gerçekleştirildi.

Lozan'da, katliamın olduğu akşam 18.00'de Solidarites çağrısı üzerine toplanan kitle, Rippone'da mumlar yakarak bir anma duvarı oluşturdu. Sessizlik eyleminde "Je suis Charlie" dövizleri de taşındı. Yerli ve göçmen halkın desteklediği eylem geç saatlere kadar sürdü.

Zürih'te ise 8 Ocak akşamı yerli anti-faşist kurumlar; Syndicom sendikası, Sınır Tanımayan Muhabirler, "Paris'teki katliamı kınamak ve basına özgürlük!" sloganıyla bir eylem gerçekleştirdi.

Bürkliplatz'da yapılan protesto eylemine **İsviçre Türküyelili İşçiler Federasyonu (İTİF)** in içinde bulunduğu göçmen kurumları da destek verdi.

Londra'da otobüs şoförleri grevde!

Londra: İngiltere'nin başkenti Londra'da her gün yaklaşık 7 milyon kişiyi taşıyan otobüs şoförleri, maaşlarındaki eşitsizliğe karşı çıkarak greve gitti. Otobüs şoförleri, eşitsizliği protesto etmek için başkentin çeşitli bölgelerindeki otobüs garajlarında toplandı.

Yerel saatle 04.00'de başlayan greve Unite Sendikası'na üye 18 özel otobüs işletmesinden şoför katıldı. Unite Sendikası, yaptığı açıklamada şoförlerinin maaşlarının işletmecilerden firmaya değişiklik gösterdiği, bazı firmalar çalışanlarına saat başına 9,30 ster-

lin öderken bir başkasının saatlik ücretinin 12,34 sterlin olduğu kaydedildi.

Londra Ulaşım Kurumu (TFL), şoförlerin 24 saat süren grevi nedeniyle başkentteki otobüs ağının sadece yüzde 30'unun hizmet verdiğini açıkladı.

Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht anıldı

H. Merkezi: Almanya Komünist Partisi kurucu önderleri **Rosa Luxemburg** ve **Karl Liebknecht**, katledilişlerinin 96. yılında on binlerce kişi tarafından anıldı.

Frankfurter Tor'da toplanan binlerce kişi anıt mezara doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüşte faşizm lanetlenirken Kobanê direnişi selamlandı.

Yürüyüşe **TKP/ML, Alman Sol Parti, MLPD, SKB, MKP, TİKP, TKEP/L, SYKP, Özgürlük ve Dayanışma, Nav-Dem** ve **TJKE** gibi birçok kurum katıldı. Yürüyüşte "Kürdistan ve Filistin'e özgürlük", "Sibel Bulut'tan Rosa Luxemburg'a Rojava'da kadın devrimi kazanacak" yazılı pankartlar da taşındı. Yürüyüş sırasında Dresden'de gelişen ırkçı PEGIDA hareketi teşhir edilirken enternasyonal dayanışma vurgusu yapıldı. Ayrıca Fransız mizah dergisi Charlie Hebdo'ya yönelik saldırı da kınandı. Saygı duruşunun ardından anıt mezara kızıl karanfiller bırakıldı.

“İŞİTİLEN ÖLÜM, ÖLÜM DEĞİLDİR!”

“İşitilmeyen ölüm, ölümdür. İşitilen ölüm, ölüm değildir.”

Özgürlükleri ve kurtuluşları uğruna savaşıp dövüşenlerin, toprağa düşüp, yıldızlara gömülenlerin kaybı sıradan bir ölüm değildir. Herkesten önce yoksul kalabalıkların duyduğu ölüm, ölüm olmaz hiçbir zaman. Dalga dalga, sonsuzluğa doğru, sarsıcı ve kahredici bir tarzda yayılan, duyulduğunda önünde en çok saygıyla eğilen ölüm, ölüm olarak adlandırılmaz. **Kıvılcımı alev, alevi yangına çevirenler her zaman ölümsüzdür.** Ölümle yaşam arasındaki diyalektiğin vazgeçilmez temel karşıtlık yasasında yaşama en çok devrim yükleyenler, ölümü yenilir. Yaşama özgürlük ve kurtuluş kodlarını yükleyemeyenler ölümün çaresizliği önünde baştan yenilmiş, yaşam karşısında baştan kaybetmişlerdir.

Yoksul emekçi yaşamı özgürleştirerek ölümsüzleştirmek isteyenlerin, solukları kesilmez, çabaları eksilmez, anıları asla silinmez. Gülüşleri korkusuzdur. Söylem ve duruşları, kavga ve idealleri kadar açık ve nettir. Her şey anlaşılır düzeyde açıktır yaşamlarında. Dostlukları da düşmanlıkları da nettir. Düşünce ve yürüyüşleri belirsizliğe ve muğlaklığa yer bırakmayacak kadar devrimcidir. Bundandır ki yerleri kolay doldurulmaz olanların anıları asla silinmez. Bundandır ki

Ocak ayı her zaman ateş danslı sözcüklerin ve bitmeyen özgürlük dizelerinin umut dolu devrim şarkıları olmaya devam edecektir.

Ocak ayının son haftası devrim ve komünizm uğruna şehit düşenlerin bilinen ve sürekli anılan anma haftasıdır. Sınıf savaşımının

zorluk dolu her mücadelesinde yolumuzu aydınlatan ve varacağımız hedefi netleştiren direniş haftasıdır. Büyük bir sabır ve emekle kavgamızı dokuyan ölümsüzlerin sesini daha derinden işitiğimiz aydır. İşitilip duyuldukları, hissedilip yaşadıkları sonsuzluğa uğurladığımız hiçbir yoldaşımızın ölümü, ölüm olmayacaktır. Onların sesini işitiyor, devrim konuşmalarını duyuyor, haykırdıkları sloganları yüreğimizin derinliklerinde hissediyoruz. Karanlık gecelerin aydınlık dolu gerilla yürüyüşlerinde devrim yolculuklarını birlikte yapmaya devam ediyoruz. Bitmeyen sohbetlerini ve savaş tartışmalarını derinleştiriyor, örgütsel sorunları birlikte çözmeye devam ediyoruz.

Unutmadıklarımız, sürekli yanbaşında olmalarını en çok istediklerimiz birlikte yaşadığımız yoldaşlarımız, şehitlerimiz her zamankinden daha fazla bizimle. Her zamankinden daha fazla bilincimizde ve anılarımızda yaşamaktadırlar. Bundandır ki bizlere emanet ettikleri devrim bayrağını daha güçlü taşıırken bıraktıkları görevleri omuzlarken onları daha çok yaşıyor ve yaşatıyoruz. Toprakta tohum olan yoldaşlarımız, devrim yürüyüşümüzün güvenceleri olan şehitlerimiz, bizlerin olmaya devam ediyor.

Ocak ayında andığımız şehitlerimiz, bizlere devrim için yaptığımız her şeyin

daha fazlasını ve daha iyisini yapmak gibi yüksek bir sorumluluk taşımamızı emrediyor. Daha iyisini yapıp daha iyisini başardığımız her görevle birlikte yürünecek yol daha fazla kısalacak, şehitlerimizin anılarına bağlılığımız daha da güçlenecektir. Şehitlerimizin anılarına saygılı olduğumuzu ancak böyle gösterebiliriz. Ölçüt budur. Pratikte karşılığı olmayan hiçbir çalışma ve kazanım, karşılığı olmayan hiçbir söz şehitlerimizin anılarını tazeleyemeyecek ve bağlılıklarını yaşatamayacaktır.

Sağlam ve güçlü adım attıkça etkili ve başarılı örgütsel çalışma yaptıkça, devrimin ateşini her tarafa yaydıkça uzun ve zorlu özgürlük yolu o kadar görünür olacak, şehitlerimize verdiğimiz devrim sözü o kadar anlam ve değer kazanacaktır. Ve o zaman o muzaffer gün daha fazla yakınlaşacaktır. Devrimci çalışmayı ve çabayı büyüterek, iddia ve kararlılığımızı artırarak, yürüyüşçülerimizin sayılarını büyütüp çoğaltarak, safları sıklaştırıp düşmanın korkusunu büyüterek, şehitlerimize verdiğimiz sözü tutabiliriz. Afişlere asılı olan devrimci gülüşlerini her tarafa yayabiliriz.

Fazla söze de zaman kaybına da hiç vaktimiz yok. Karanlığın ve korkuların sahibi özgürlük ve gelecek düşmanları dünden daha fazla pervasız bir şekilde emekçilere-ezilenlere saldırıyor, dünden daha fazla sinik ve küstahça kendisini örgütüyor, karşı devrimin gerici şiddeti üzerinden varlığını devam ettiriyor. Emperyalizmin ve faşizmin girmedığı, var olup kendisini yaşatmadığı, emekçi halkları ve ezilen ulusları soluksuz bırakmadığı hiçbir toprak parçası ve zaman dilimi yoktur. Devrim ve komünizm şehitlerini andığımız ocak ayında emperyalizme-faşizme ve her türden gericiğe karşı devrim mücadelesini daha da büyütüp ateşi her tarafa yaymak gibi kutsal devrim görevi boynumuzun borcu olduğunu asla unutmamalıyız.

Şehitlerimizin haykırdığı “Partiyi güçlendirin! Devrimi büyütün!”, “Herkes görevini yapsın!” cümleleri birer emir olarak algılanmalıdır. Devrimci görevler layıkıyla ve hakkıyla yerine getirilmeden devrimi büyütüp partiyi güçlendirmeden şehitlere layık olunamaz. Durakladığımızı, gevşediğimizi hissettiğimiz; iyi çalışmadığımızı düşündüğümüz her an ve zamanda onları hatırlamamız gerekir. Yaşamımızın öncelliği ve vazgeçilmez devrim olmalıdır. Parti ve devrim her şeyin üstünde, önünde ve içinde olmalıdır.

Özgürlük ve kurtuluş yolunu örgütlü ve bilinçli bir şekilde yürüdükçe sömürü ve zulmün ömrü kısalacak varılacak hedefin kendisi daha net görülecektir. Ocak ayı aynı zamanda proleter devrimcilerin kendi gerçekliğiyle ve pratikleriyle yüzleşip hesaplaşmaları, daha güçlü devrimci sonuçlar ve dersler çıkartmaları gereken bir aydır. Sorular daha korkusuz ve derin, sorgulama daha kapsamlı ve bütünlüklü olmalıdır.

Hangi güç ve etkinlikte çalışıyor? Tempo ve hızımız başarıyı ne kadar kucağlayabiliyor? Duruşumuz ve yürüyüşümüz kitlelere ne kadar güven veriyor? Arkamızda güçlü ve sağlam bir kitle örgütlenmesi yaratabiliyor ve yıkılmaz örgütlülükler kurabiliyoruz mu? Efendilerin soluğunu kesecek, hareket alanını daraltacak devrimci hamleler örgütleyebiliriz mi?

Bütün bu soruların yanıtını hesapsız önyargısız ve objektif vermek her adımımızı bilinçle atıp bilinçle sorgulamak zorundayız. Ancak o zaman devrim ve komünizm şehitlerine ölümsüzlük elbisesi giydirebiliriz. İşte o zaman Vartnik kıvılcımını alev, alevi yangına çevirebiliriz. Biz bunu yapabiliriz, biz bunu başarabiliriz.

“İşitilen ölüm, ölüm değildir. İşitilmeyen ölüm, ölümdür” sözü Ermeni devrimcilere aittir.

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Meral Yakar: Antep Nizip doğumlu olan Meral, öğrenimi nedeniyle geldiği İstanbul’da öğrenci gençliğin akademik-demokratik mücadelesinden etkilenir ve kısa sürede bu mücadele içerisinde yerini alır. İdeolojik ve siyasi olarak PDA revizyonistlerine ve her türden oportünistlere karşı yürütülen yoğun siyasi mücadelede ve patron ağa devletine karşı yürütülen şanlı mücadelede Proletarya Partisi saflarında yer alarak ilk kadın üyesi olur. İstanbul’da bir yoldaşının silahını temizlerken meydana gelen kaza sonucunda yaralanır. Yarasının ağır olmasından kaynaklı hastaneye kaldırılan Meral Yakar’ı tanıyan egemenlerin işkenceci katilleri tarafından yaralı haldeyken sorguya alınır ve 22 Ocak 1973’te işkencede katledilir. Proletarya Partisi’nin ilk ölümsüzleşen savaşçısıdır.

Ali Haydar Yıldız: Aslen Dersim-Mazgirtli olan Ali Haydar Yıldız, Elazığ

ilinin Palu ilçesi Erturan köyünde dünyaya gelir. 1970’li yıllara geldiğinde kendi yaşamından çok iyi bildiği açlığın ve sefaletin sorumlularına karşı kin ve öfkeyle mücadele etmeye başlar. Proletarya Partisi’nin kurucuları arasında yer alarak bu davaya katkısını en üst düzeyde gösterir. 24 Ocak 1973 günü Haydaran Dağları’nda bulunan bir kömde yaşanan çatışmada şehit düşer.

Erkan Fener: 1971 Dersim Dinar köyünde dünyaya gelen Erkan 22 Ocak 1993’te ölümsüzleşir.

Hazro Şehitleri: 24 Ocak 1981 tarihinde Amed Hazro’da bir ihbar sonucunda faşist egemenlerin attığı pusuda Haydar Aslan ve İhsan Parçacı uzun süren bir çatışma sonucunda şehit düşerler. Haydar Aslan ve İhsan Parçacı’yı ihbar eden Kırmataş köyü muhtarı Teyfik Keletoğlu 13 Temmuz 1981 tarihinde Proletarya Partisi gerillaları tarafından ceza-

landırılır.

Haydar Aslan: Dersim’in Mazgirt ilçesinin bir köyünde doğan Haydar Aslan’ın yaşamı yoksulluk içerisinde geçer. Proletarya Partisi saflarında faaliyet yürütürken alçak gönüllüğü ve samimiyetiyle ön plana çıkan Aslan, kararlı ve azimli çalışmasıyla kısa sürede birçok alanda görev alır.

Yusufeli Şehitleri: 3 Ocak 1994’te Nilüfer Atav’ın şehit düşmesinden sonra bir birlik Yusufeli Karakolu’nu basmaya karar verir. Kamulaştırılan bir minibüsle yola çıktıklarında aramaya denk gelince 24 Ocak 1994 tarihinde Artvin’in Yusufeli ilçesinde egemen güçler ile savaşçılar arasında çatışma çıkar. Çıkan çatışmada Erhan Öztürk, Hasan Özdoğan, İhsan Şimşek ve Muharrem Kaya Karadeniz’i kızılaştırarak ölümsüzleşirler.

Erhan Öztürk: 1967 yılında Mersin’de memur bir ailenin 5 çocuğundan bir olarak dünyaya geldi. İstanbul’da büyüdüğü Tozkoparan semtinde ilk olarak

MLSPB saflarında devrim mücadelesine atılır. Siyasal olarak kendini geliştirirken, bir yandan da bir dizi pratik eyleme katılır. Siyasi olarak yetkinleşmeye başladığı süreçte İbrahim Kaypakka’nın düşünceleriyle tanışır. 1989 yılında Proletarya Partisi’nde mücadeleye devam etmeye başlar.

İhsan Şimşek: 1965’te Sivas’ta dünyaya gelen İhsan Şimşek neşeli, coşkulu ve kararlı bir kişiliğe sahip biridir.

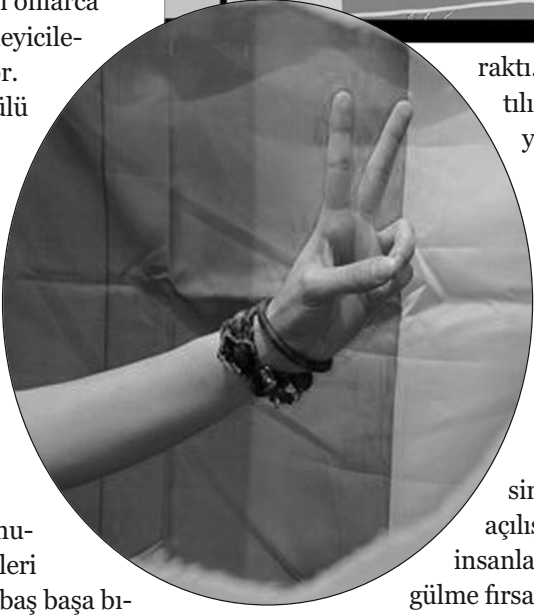
Hasan Özdoğan: 1956 yılında Dersim’in Nazımiye ilçesinde dünyaya gelen Özdoğan kısa sürede devrimci düşüncelerle tanışır ve Proletarya Partisi’nde örgütlenir.

Muharrem Kaya: 1968 yılında Sivas’ın Divriği ilçesinde dünyaya gelir. İlk olarak 1986 yılında Proletarya Partisi bil-dirilerini dağıtarken tutsak düşer. 1992 Şubat’ında Kayseri zindanlarından firar ederek özlemini çektiği kırlara geri döner ve 24 Ocak 1994’te ölümsüzleşir.

Ankara'da Pembe bir Geyik Dolaşüyor

4. Pembe Hayat KuirFest 15 Ocak'ta Ankara'da başladı. Bu yıl festival filmleri ilk kez Ankara'dan farklı olarak 23-25 Ocak tarihlerinde İstanbul'da da Başka Sinema'nın ev sahipliğinde ilgilileriyle buluşacak.

Pembe Hayat Lezbiyen, Gay, Biseksüel, Transseksüel ve Travesti Derneği'nin düzenlediği festival, LGBTİ bireylere yönelik ayrımcılığa ve şiddete dikkat çekerken Türkiye'de kuir teorinin ve sanatın konuşulmasına, tartışılmasına olanak yaratıyor. 4 yıldır düzenlenen festival, LGBTİ temalı onlarca filmi Türkiye'li izleyicileriyle buluşturuyor. Bu yıl açılış Büyülü Fener Sineması'nda gerçekleştirilen festivalin açılış konuşmasını **Ayta Sözeri** yaptı. Sözeri festivali hayatını yitiren ve ayrımcılığa uğrayan tüm LGBT'lere adadı. Çok keyifli sunumunun ardından bizleri "Onur" filmiyle baş başa bıraktı.

300'ü aşkın katılım nedeniyle seyircilerin bir kısmı dışarıda kalırken diğerleri merdivenleri ve buldukları tüm boşlukları kullanarak filmi izledi.

Film öncesinde gerçekleşen açılış kokteylinde ise insanlar bir arada gülme fırsatını yakaladı.

Ankara'nın ve hatta ülke genelinin sürekli karanlık ve kötü haberleri ile dolu olmasına karşı KuirFest pembe bir geyikle gelip umudunu bıraktı bize.

"Onur" filmi '80lerin başında İngiltere'de "Demir Lady"nin acımasız neoliberal politikaları karşısında direnişteki maden işçileri ile dayanışmaya çalışan bir grup gay ve lezbiyenin öyküsünü anlatıyor. Bu gerçek bir öykü.

Thatcher'in maden ocaklarını kapatma girişiminden sonra direnişe geçen madenciler, sürekli maddi ve manevi destek talep ederken o dönemde pek sevmedikleri gay ve lezbiyenlerden bir destek alırlar. Londra'da

yaşayan gay ve lezbiyenler bir anda bu yardım çığlıklarına ses verebilmek adına "Gay ve Lezbiyenler Madencileri Destekliyor" isminde bir dayanışma öneriler ve ellerine kovalar olarak sokaklarda, gay barlarda ve daha birçok sosyalleşme alanında madenciler için para toplar ve taşradaki madenci kasabasına doğru yola çıkarlar.

Bu keyifli öykünün devamında hiçbir karşılık beklemeden ve nefret saldırılarını göze alarak madencilerle buluşan gay ve lezbiyenlerin madencilerle ve birbirleriyle olan ilişkileri anlatılmakta.

Tekrar nerede ne zaman fırsat olur bilmiyorum ancak benim önerim fırsat bulunursa mutlaka izlenmesi yönünde. Bizleri izlerken zaman zaman ağlatan bu film aynı zamanda hepimiz için dayanışmanın ışığını da göstererek umudumuzu tekrar alevlendiriyor. Pembe bir geyik diye bahsetmemin sebebi bu oldu galiba.

KuirFest birçok farklı filmi bir araya getirmekle kalmıyor. Bu kasvetli havalara tam da kışın ayazında pembe bir geyik gibi gelip gecemizi ve umudumuzu aydınlatıyor. Program filmlerini Ankara'da ve İstanbul'da izlemek isteyenler programı internet sitesinden takip edebilir. **(Bir ÖG okuru)**

"Devleti yıkalım, yerine sinema yapalım!"

İstanbul: 1884'te mimar Alexandre Vallaury tarafından inşa edilen, İstanbul Avcılar Kulübü'nden Rum Atletik Jimnastikhanesi'ne, "Yeni Sirk'e, paten pistine ve "Yeni Tiyatro"ya duvarlarının arasında bir tarih barındıran; son olarak 1924 itibariyle sinemaya sahiplik yapan Emek Sineması, 2009 yılından beri "Kentsel Dönüşüm" kılıfıyla yıkılıp yerine AVM yapılması ile gündemimizde.

"Devleti yıkalım, yerine sinema yapalım" denilerek İstiklal Caddesi'nde sanatçıların öncülüğünde nice eylemler yapıldı; hatta 9. İdari Mahkemesi tarafından 2010'da projeyi durdurma kararı alındı ancak bu karar üç bilirkişiden ikisinin yıkıma karşı çıkan raporlarına rağmen 2011'de kaldırıldı.

Tarlabası'nda yine "Kentsel Dönüşüm" adı altında Romanları yaşadıkları yerlerden eden Beyoğlu Belediyesi, hukuki süreç devam ederken 13 Şubat 2013'te projeye yapı ruhsatı verdi ve tarihi Emek Sineması 2013 yılının Mayıs ayında yıkıldı.

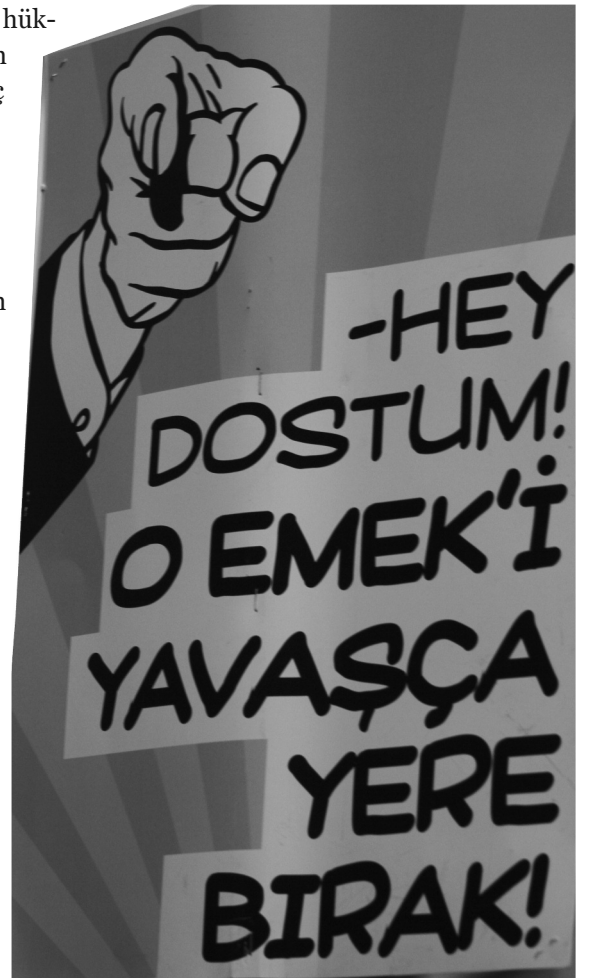
Aradan geçen 2 yılın ardından Emek Sineması için önemli bir gelişme oldu! Mimarlar Odası Karaköy'deki binasında yapılan

basın toplantısında basın sözcüsü **Mücella Yapıcı**, Mimarlar Odası'na Kültür Bakanlığı'na açılan davada İstanbul Bölge İdaresi Mahkemesi tarafından verilen Serkildoryan Binası ve Emek Sineması'nın da yer aldığı bloğa ilişkin projede yürütmeyi durdurma kararı alındığını açıkladı.

19 Aralık 2014'te alınan ve 8 Ocak'ta ilgili taraflara tebliğ edilen yürütmeyi durdurma kararının gerekçesi ise mahkeme kararında "Dava konusu projenin yürütülmesi halinde tarihi ve kültürel miras olarak nitelendirilmesi söz konusu yapılar açısından telifsiz güç, hatta imkânsız zararların doğmasına yol açması" olarak geçiyor.

Konuyla ilgili ikinci önemli gelişme ise aralarında Beyoğlu Belediye Başkanı **Ahmet Misbah Demircan**'ın da olduğu **Barış Çelikkan, Mehmet Ali Kaplan** ve **İlhan Turan** adlı dört yetkili hakkında soruşturmaya hükmedilmesi. Mimarlar Odası'nın İşçileri Bakanlığı'na yaptığı suç duyurusu Danıştay tarafından kabul edildi.

Karara rağmen inşaat yapımı hızlandırıldı! Yürütmeyi durdurma kararının sonrasında Emek Sineması'nı yıkıp yerine AVM yapan **Kamer İnşaat**'ın inşaatına devam etmesi suç teşkil eder-

ken kararın açıklanmasının hemen ardından inşaya hız verildiği görüldü. Kamyonlarla tarih ve kültürün üstüne tuğlalarını yığan Kamer İnşaat, çalışmalarına devam ederken halk da devleti yıkıp, yerine sinema yapacaktır!

Yaşamını mensup olduğu Ermenilerin tarihsel akıbetini kamuoyuna açmaya adanmıştı Hrant... Türkiye toplumunun en bilinçsiz olduğu sorunlardan biriydi Ermeni soykırımı. Dolayısıyla kitlelerden gizlenen tarihsel bir gerçeğin toplum nezdinde açığa çıkarılması gerekiyordu. Hrant işte böyle bir görev üstlenmişti. Ama Hrant'a tahammül edilemedi... Bunun sonucu Hrant Dink 19 Ocak 2007'de katledildi.

Tabu olan Ermeni sorununun gide-rek toplum içerisinde bir Ermeni tarafından gündeme getirilmesini devlet yadırgıyordu... On yıllarca kamuoyundan gizemli tutulan tarihsel bir gerçeğin gündeme getirilmesi, bağnaz devlet mayasına ters geliyordu. Yüz yıl önce aynı topraklarda yaşayan bir toplumun yok edilmesini gizleyen devlet, soykırımın açığa çıkmasından rahatsız oluyordu. Öyle ki soykırım gerçekliğinin açığa çıkması mevcut devlet doktriniyle tezatlık teşkil ediyordu. Dolayısıyla devlete göre mubah olan bir tehcirin yaklaşık bir asır sonra soykırım olarak lanse edilmesi ırkçı ve dini bakımdan bağnaz olan mantalitesine ters düşüyordu...

Bunun sonucu devlet tehditkar ve saldırgan bir konuma girmişti. İyice azınlık konumuna düşmüş Ermenilerin on yıllarca gündemden koparılmış bir sorunu gündeme getirme girişimi, devlet tarafından kabullenilemiyordu. Devletin yaşadığı bu sendrom Hrant'ı hedef tahtasına oturtuyordu...

Hrant Dink böylesi bir ortamda katledildi. Gerçek katilleri henüz "bulunamadı". Her ne kadar birileri "yakalandı ve cezaevine konuldu" ise de; bunlar katliamın piyonlarıdır... Hrant'ı

Hrant belleğimizde yaşıyor

katleden paravanlardır...

Hrant'ın katledilmesi bunlar üzerinden kapatılmak istendi... Katliamı örgütleyen güç, ileri sürülen maşalar üzerinden sorunu kamufle etmek istedi. Ama umdukları gibi olmadı. Öne sürülen ve yakalanan piyonlar devrimci ve demokrat kamuoyunu tatmin etmedi. Bunun sonucu bu kitleler tarafından Hrant'a cenazesinde sahip çıkıldı. Önyargılarla topluma tanıtılan ve lanse edilen Ermeni milliyetinden birinin cenazesine, milyonlar tarafından sahip çıkılması devleti şaşkına çevirdi. Devlet böylesi bir tepkiyi beklemiyordu. Hrant'a Türkiye'de bu denli sahip çıkılması dünya çapında Ermeni diasporasını da etkiledi; Ermeni Diasporası'ndan Isabelle Kortian "**Türklerin Dink'i kucaklaması bizde deprem etkisi yaptı**"

diyerek bunu belirtmiştir. Nitekim her yıl ölüm yıldönümünde anılan Hrant

Dink'in gerçek katillerinin bulunması talep ediliyor. Bunun sonucudur ki, her mahkeme bir yıl sonra yeniden "başlıyor"... Ve yeniden piyonlar üzerinden "yargılanma"ya gidiliyor...

Gerçek katil(ler) ise mekan(ların)da yerlerini alıyorlar. Hatta daha üst rütbelere bile çıkarılıyorlar. Hrant'ı tehdit eden zamanın valisi ödüllendi-

rilerek İçişleri Bakanlığı'na kadar çıkarılmıştır. Yolsuzluk ve dolandırıcılığı açığa çıktığında kerhen istifa etse de Hrant'ın katliamı nedeniyle hiçbir müdahalede bulunulmadı, AKP saflarındaki yerini devam ettirirken, yine diğer unsurlar da üst düzeyde resmi makamlara getirildi.

Hrant'ın katliamının ardındaki perde iyice açığa çıkmıştır. Katliamda ileri sürülen piyon kişilerin bu katliamı kendi başlarına yapmadıkları gerçeği iyice deşifre oldu.

Bu güçler tarafından Hrant Dink'i belki katlettiler; ama onun toplumun belleğinde ilelebet yer almasını da engellemediler. Ona sahip çıkılmasının önüne geçemediler...

Hrant'ın anısı mücadelemizdir

Malatya doğumlu olan Hrant Dink ailesiyle birlikte daha çocuk yaşlarda İstanbul'a yerleşir. İlk, orta ve lise eğitimlerini yatılı Ermeni okullarında tamamlar. İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi Zooloji bölümünü bitirir. Bu dönem içerisinde liseyi beraber okuduğu okul arkadaşı olan Armenak Bakır'la beraber TKP/ML'ye sempati duyar. Armenak Bakır, Hrant'ın yaşamında ayrı bir yere sahiptir. Gençliklerinde beraber oldukları dönemde sosyal yaşamı paylaştığı Armenak, Hrant'ı etkilemiştir. Bunun sonucu Armenak'ın şehit düştükten sonra da Hrant'ın belleğinde özgün bir yeri olmuştur...

Hrant Dink 12 Eylül AFC'si sonrası ilkokulu okuduğu Ermeni okulunun yatılı yeri olan Joğvaran'ın Ermeni müdürüyle birlikte tutuklanır. Hapishaneden çıktıktan sonra 12 Eylül koşullarında kapatılmak istenen Joğvaran'ın kapatılmasını engellemek için yetimhanenin yönetiminde başkan olarak yer alır.

Daha sonra 1996 tarihinde AGOS adlı Ermeni gazetesini çıkarır. Hrant Dink artık kendisini Ermeni sorununa verir. Sorunun tarihsel ivmesini kamuoyuna yansıtmaya çalışır. Böylece devlet tarafından toplumun belleğine lanse edilen Ermeni travmasının yaratıldığı yarannın tedavisini amaçlar. Ancak zamanla devletin baskısına, yaptırı-

mına ve tehdidine maruz kalır. Devlet Hrant Dink'i o malum hedef tahtasına koymuştur. İfadeye çağrılır, tehdit edilir, hakkında davalar açılmaya başlanır. İlk açılan dava 2002 yılında Urfa'da verdiği bir konferansta "Ben Türk değil Türkiyeliyim ve Ermeniyim" dediği için açılır. Üç yıl yargılandıktan sonra bu davadan beraat eder. Ayrıca hakkında üç dava daha açılır.

Bunlar içerisinde en çok yankı yapan dava 13 Şubat 2004'te yayımlanan makalesiyle ilgilidir. O makalesinde yer alan "Türk'ten boşalacak o zehirli kanın yerini dolduracak temiz kan, Ermeni'nin Ermenistan'la kuracağı asil damarında mevcuttur" cümlesiyle ilgilidir. 301. maddeden "Türklüğe hakaret" iddiasıyla yargılanır. Lehine verilen bilirkişi raporuna rağmen mahkeme tarafından 6 ay hapis cezası verilir. Cezası ertelenir ama tehdit altına alınır ve baskıya tabi tutulur. Ayrıca M. Kemal'in evlatlık edindiği manevi kızı olan "Sabaha Gökçen'in anne ve babasının Ermeni olduğunu" yazması üzerine hakkında bir başka dava açılır. Henüz bu dava sonuçlanmadan hakkında bir başka dava daha açılır. Ayrıca Reuters'a verdiği demeçte "**Evet 1915'te olan bir soykırımı çünkü dört bin yıldır bu topraklarda yaşayan halk ve onun uygarlığı artık yoktur**" diyerek gerçeği haykırır. Kısacası devlet tarafından Hrant Dink üzerinde giderek katmerleşen baskı unsuru oluşturulmuştur.

Tüm bunlar sonucu Hrant Dink İstanbul Valiliğince çağrılır ve uygulanan baskı ve tehdit devam ettirilir. Böylece Hrant Dink bir taraftan mahkeme üzerinden, diğer taraftan devletin resmi güçleri tarafından faşist baskılara maruz kalır. Ermenilerin varlığına tahammül edememiş mutaassıp devletin örgütlediği saldırı sonucu Hrant Dink 19 Ocak 2007 tarihinde katledilir. Ermeni sorunu karşısında histeriye kapılan devlet, bu minvalde Hrant Dink'e saldırmıştır. Bu saldırı ile Hrant şahsında tüm Ermeniler hedef alınmıştır.

Hrant'ın katledilmesi kişi bağlamında yapılmamıştır. Önceden planlanmış ve organize edilmiş bir katliamdır. Bir bütün içerisinde bakıldığında bu durum açıktan görülmektedir. Öyle ki Hrant Dink'in katledilmesi bizzat devlet tarafından organize edilmiştir. Dolayısıyla Hrant'ı katleden devlet kendisini yargılayabilir mi? Hayır yargılayamaz!

Henüz kabullenmediği soykırımın günümüzdeki tezahürü sonucu işlenen cinayetin üzerine bu devlet gidebilir mi? Hayır gidemez!

Tarihsel olarak burjuva demokratik devrimini yapmayan ve Ermeni soykırımında, Kürt sorununda, Alevi sorununda objektif olamayan bu devlet Hrant Dink katliamında objektif olabilir mi? Hayır olamaz!

Tüm bunlarla beraber günümüzde sistemin ve devletin günümüz koşullarında içinde bulunduğu durum iyice ayıkça çıkmıştır. Hrant Dink'i saygıyla anıyoruz ve selamlıyoruz!

(Bir ÖG okuru)

Hasta tutsak Mehmet Canpolat yaşamını yitirdi

Akciğer kanseri olan **Mehmet Canpolat** 12 Ocak günü yaşamını yitirdi. 7 Ocak günü durumu ağırlaşan Canpolat, ailesi ve İHD'nin çabası sonucu tutsak olduğu Kandıra F Tipi Hapishane'den Marmara Eğitim ve Araştırma Hastanesi'ne kaldırılmıştı. İnfaz ertelenmesi kabul edilmeyen Canpolat'ın cenazesi **13 Aralık** günü Bağcılar Yıldıztepe Mezarlığı'nda yakınları ve DKÖ'ler tarafından ölümsüzlüğe uğurlandı.

Canpolat ve hasta tutsaklara ilişkin İstanbul, Amed ve Ankara'da eylemler düzenlendi.

İstanbul

12 Ocak günü Yenibosna ATK'dan Mehmet Canpolat'ın cenazesini almak üzere; **İHD**'nin çağrısıyla HDK Eş Sözcüsü **Ertuğrul Kürkçü**, **ESP**, **SYKP**, **Ölümsüzlerin ve Tutsakların Sesi Platformu** ve **Özgürlükçü Hukukçular Derneği** üyelerinin yanı sıra Canpolat'ın ailesi ve dostları bir araya geldi. Cenaze beklenirken İHD Şube Başkanı **Abdülbaki Boğa** ve HDK Eş Sözcüsü **Ertuğrul Kürkçü** konuşma yaptı.

Boğa, "ATK, Cumhuriyet savcıları ve cezaevi savcıları hasta tutsakların ölümü için zamanı işletmiyor. Hiçbir şekilde tedavi gerçekleşmesin diye el birliğiyle örgütsel faaliyet içerisindedir" şeklinde konuşurken, Kürkçü ise "Türkiye cezaevleri sorunu ortada. Çözumsuzlükte mağdur olan, insanların iyileşmesi sağlanması gerek. Bunun için en kritik nokta hasta tutsakların bir an önce serbest bırakılmasıdır" dedi.

15 Ocak günü ise İHD üyeleri, Çağlayan Adliyesi önünde basın açıklaması gerçekleştirdi. İHD adına basın metnini okuyan **Hatice Kalpak**, "Hasta mahpuslar, Adalet Bakanlığı, Sağlık Bakanlığı ve cezaevi idareleri ile cezaevi güvenlik birimlerinin bilinçli bürokratik işlemleri sonucu tedavi edilmeyerek, ölüme terk edilmektedir. Bu bürokrasi işkencesine ATK ve infaz savcılıkları da ortak olmuştur" dedi.

Amed

Adliye binası önünde bir araya gelen İHD üyeleri, hasta tutsakların sesi olmak için bir araya geldiklerini belirtti. Burada bir açıklama yapan İHD Amed Şube Başkanı **Raci Bilici**, hapishanelerde yaşanan hak ihlallerine dikkat çekti. Bilici'nin ardından İHD Amed Şubesi Cezaevi Komisyonu üyesi **Abdullah Zeytun**, son bir yıl içerisinde 40'a yakın hasta tutsağın yaşamını yitirdiğini ifade etti.

Ankara

Hasta Mahpuslara Özgürlük İnişiyatifi'nin acil eylem çağrısıyla bir araya gelen bileşenler, 13 Ocak günü Adalet Bakanlığı önünde basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamada, daha önce de **Lütfi Taş** ve **Abdülmecit Aslan**'ın da yine aynı katliamcı devlet politikasıyla yaşama veda ettiği belirtildi.

İdam cezası hala işlevsel haberiniz var mı?

İdam kararını 'iptal' ettiğini ifade eden devlet, çeşitli kurumları aracılığı ile hapishanelerde katletmekten çekinmiyor.

sında gündemimizdeki yeri büyüyen hapishaneler birçok kurum ve kuruluş tarafından

tartışılmaktadır. Özellikle hasta tutsaklar nezdinde bu durum daha kapsamlı bir boyuta sahiptir. 1 yıl içinde 40'a yakın hasta tutsak hapishanelerde katledilmiştir.

Hasta tutsaklara dönük katliam dalgasını ve yine hatta tutsaklar nezdinde alınan hukuki kararları; hasta tutsaklarla ilgili hukuki süreçleri takip eden Avukat **Zeynep Ceren Boztoprak** gazetemize şu şekilde anlattı. "Şu an cezaevlerinde 200'ü ağır 600 hasta mahpus var ve bu infaz yarasına göre erteleme kararı verilebilir ancak yasa yürürlükte olmasına rağmen uygulanmıyor. Dünyanın hiçbir yerinde tutsaklar, tek bir kurumun tedavisine, teşhisine mahkum değildir. Cezaevinde bulunan mahpuslar kendi hekimini kendileri seçmelidir. Fakat adli tıp kurumu bu anlamda tek bir kültür olarak bütün kararları kendisi veriyor. Tıbbı aykırı siyasal kararlar veriyor ve aynı zamanda cumhuriyet savcıları, cezaevi idareleri de bu tıbbı aykırı kararları, hukuka aykırı bir şekilde uygulayarak hasta mahpusların ve diğer mahpusların infazına ara verilmesini engelliyorlar. Hasta mahpuslar, Adalet Bakanlığı, Sağlık

Bakanlığı ve cezaevi idareleri ile cezaevi güvenlik birimlerinin bilinçli bürokratik işlemleri sonucu tedavi edilmeyerek, ölüme terk edilmektedir. Bu bürokrasi işkencesine Adli Tıp Kurumu (ATK) ve infaz savcılıkları da ortak olmuştur."

"**Sorun teşkil edebilecek tutsak**", **ölüme mahkum edilebilir** "Terörle Mücadele" Yasası ile top-

luma dönük tutuklama saldırısının fitilinin ateşlenmesi aynı zamanda devletin polise katliam yetkisi vermesine yol açarken; özellikle son çıkarılan Güvenlik Yasası ile polis fezleke ve kararları tutsakların katledilmesinin başka bir adı oldu.

Hasta tutsakların tedavi ve serbest bırakılması konularında devletin engellerine değinen Boztoprak şu ifadeleri kullandı. "İdam kararını 'iptal' ettiğini ifade eden devlet, çeşitli kurumları aracılığı ile hapishanelerde katletmekten çekinmiyor. Bu da bir idamdır. Her şeyden önce İstanbul protokolünde alınan kararlar neticesinde hasta tutsakların infazlarının durdurulması kararı bulunmaktadır.

Ancak Türkiye'de devletin kendi yasalarını kendi bekası için gerektiğinde çiğnediğini hepimiz çok iyi biliyoruz. Tüm hukuki başvurular bürokratik engellerle engelleniyor. Yasalar uygulanmıyor. Tam teşekküllü bir hastaneden tahliye kararı dahi alsak bu kez ATK'nın engeli ile karşılaşacağız. Diyelim bu kez de ATK kararı aldı; bu kez de devletin polisi ve istihbarat birimlerinin içinden çıkılmayacak bir engeli ile karşılaşacağız. Bu engelin tam olarak bir adı yok ancak verilen cevaplar genel olarak 'Kişi toplum içinde sorun teşkil edebilir' oluyor."

başlayan eylemde basın açıklamasını **Zeynep Karaman** okudu. Karaman, 148 haftadır insanlık dışı uygulamalara karşı durduklarını ifade ederek açıklamaya başlarken hapishanelerdeki hak ihlallerine, işkencelere ve ölümlere yetkililerin sessiz kalmaması gerektiğini söyleyerek görevlerini yapmaya çağırdı.

"İdam kalktı ama tabutlar çıkıyor!"

İstanbul: İHD İstanbul Şubesi tarafından "Hasta Mahpuslar Serbest Bırakılsın" eylemi 148. haftasında devam etti. Geçtiğimiz günlerde yaşamını yitiren hasta tutsak Mehmet Canpolat anısına Edip Cansever'in "Ölü mü denir" şiirinin okunmasıyla

Hindistan'da LGBTİ'lere "normalleştirme" projesi

H. Merkezi: Hindistan, LGBTİ'lere dönük ayrımcı politikalarına bir yenisini daha ekledi.

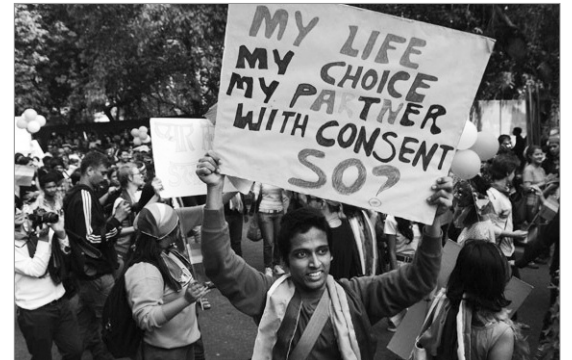
Devlet; **GOA** eyaletinde LGBTİ'lere yönelik ayrımcı politikalarında, Türkiye ile yarışır gibi, "**LGBTİ'leri normalleştirmek**" için proje hazırlığında olduğu açıkladı.

Sağlık Bakanı **Ghulam Nabi Azad**'ın HIV/AIDS'le ilgili bir toplantıda eşcinselliği doğal bulmadığını açıklamasının ardından, Gençlik ve

Spor Bakanı **Ramesh Tawadkar** da eşcinselleri "**tedavi**" edecek bir merkezin açılacağını duyurdu.

Eyalet yönetimi gençlere yönelik bir reform paketi hazırladığını söylerken, Bakan Ramesh Tawadkar tarafından yapılan açıklamada, eyalet yönetiminin gençlerin "ahlaklı gelişimine" ilişkin çalışmalar yürüttüğünü söyledi.

Tawadkar 'ın "**Onları normal ya-**

pabiliriz. Onlar için bir merkez açacağız. Aynı 'Adsız Alkolikler'e benzer bir merkez. Onları eğiteceğiz ve onlara ilaç da vereceğiz" şeklindeki ayrımcı, cinsiyetçi tutumuna ülkede ve dünyada tepki gösterildi.

Erdoğan'dan "gövde gösterisi"

Cumhurbaşkanı Erdoğan geçtiğimiz günlerde Filistin Devlet Lideri Mahmut Abbas'ı halkın cebinden çaldığı paralarla yaptırdığı Kaçak Saray'da konuk etti.

Asıl önemli olan konu ise Mahmut Abbas'ı karşılamak için yapılan törende Saray içerisindeki merdivenlerde duran muhafızlardı. Muhafızların her birine tarihteki "16 Türk devletini" temsil eden kıyafetler giydirilmişti.

Ülkede yaşanan katliamlarla pek ilgilenmeyen Erdoğan "gövde gösterisi" yapma peşindeydi. Bundan birkaç gün sonra ise Erdoğan'ı, Azerbaycan Cumhurbaşkanı Aliyev ziyaret etti. Aynı muhafızlar Aliyev'i karşılama töreninde de yer aldılar. Yapılan açıklamalarda da artık bu muhafızların bütün karşılama törenlerinde yer alacakları belirtildi. Yani görünen o ki, şov yeni başlıyor daha da devam edecek.

Tabii bu "gövde gösterisi" hiç kuşkusuz dünyanın da ilgisini çekmiştir. Şaşırtıcı bir olay olduğunu düşünen Financial Times, ülkenin tarihteki devletleri gibi emperyal olma yolunda ilerlemek istediğini gösterdiğini yazdı. Erdoğan'ın ülke "sınırlarının" ötesinde bir rol oynamaya yönelik emellerinin olduğunu da. Tabii ki bu emelleri yeni değildir. İktidara ilk geldiklerinden beri emperyalist devletlerin istekleri doğrultusunda Ortadoğu'da bir güç olma hayali kuruyor ve bu hedef ile politikalar üretiyorlar. Son olarak Suriye'ye girip Esad'ı düşürme hevesleri de buna işaretti.

Arap Alevi gençleri katliamı kınadı

Lübnan'ın kuzeyinde bulunan Trablusşam kentinin Şia Mahallesi Cebel Muhsin'e El-Kaide tarafından düzenlenen ve 9 kişinin ölümüne neden olan saldırı, İstanbul Alevi Gençlik Meclisi tarafından protesto edildi.

"Katliama sessiz kalmak, suça ortak olmaktır" başlığıyla düzenlenen eylemde Suriye'de devam eden saldırılar, Charlie Hebdo dergisine düzenlenen saldırı ve Kobanê'de yaşanan katliama dikkat çekildi.

Kadıköy Altiyol'da bir araya gelen kitle, yolu kapatarak çarşıya yürümek isteyince polis engeli ile karşılaştı; uzun süren tartışmalar sonunda çarşıya yürüyen kitle Türkçe ve Arapça sloganlar attı. Kitle sloganlarla çarşı içini dolaştık-

Dünyada olup bitenlere baktığımızda, Paris'te Charlie Hebdo'ya yapılan saldırı, Nijerya'da Boko Haram, islami-faşist terör örgütünün Baga halkına yaptığı saldırılar, Kobanê'de IŞİD terörüne karşı süren savaş ve ülkemizde Cizire'de AKP ve Hüda-Par olarak devletin Kürt halkına yönelik yapmış olduğu saldırılar ve çocukların katledilmesi bir dizi gündem oldu. Bu gündemler ve katliamlar şu gerçeği gözler önüne seriyor ki emperyalistler ve onların yerli işbirlikçilerinin doğurduğu ve beslediği İslami-faşist terör örgütleri her yerde halklara saldırıyor. Bunların Türkiye ayağı olarak AKP ve aynı zihniyette olan Hüda-Par'da iş başında.

Post-Modern Padişah!

Bu katliamlar dünya gündemine oturmuşken, Erdoğan sanki hiçbir şey yokmuş gibi davranarak "gövde gösterisi" yapma merakına düşmüştür. Halkın cebinden çalarak yaptırdığı Ak-Saray'a gelen devlet liderlerini muhafızlarla karşıyor. Bu muhafızların özelliği ise her biri tarihteki "16 Türk devletini" temsil eden kıyafetler giymesi. Erdoğan'ın böyle bir şova ihtiyaç duymasının pek çok nedeni var; bunlardan birinin, gelen devlet liderlerine karşı bir gövde gösterisi yapıp kendi egosunu tatmin etmek olabileceğini düşünüyoruz. Daha da önemli bir neden ise tarihe dönük baktığımızda eski "Türk imparatorluklarına" doğru bir politika izlemeleri ve bir imparatorluğun hayalini kurduğunu söyleye-

biliriz. Tabii bu hayalini eski zamana göre değil günümüz şartlarında değerlendirmek gerekir. Yani hedefi bir padişahlık değil de, bir devlet başkanlığıdır. İktidarda buldukları süre boyunca bu yönde hareket etmişlerdir. Devletin birimlerini, medyayı, yargıyı vb. ele geçirerek onlara karşı tek bir sesin dahi yükselmesini istememektedirler. Yalnız unuttukları bir şey var; sokaklar hala bizimdir!

Katil de sizsiniz!

Geçtiğimiz günlerde Erdoğan'ın İsrail Başbakanı Netanyahu'nun Paris'teki yürüyüşüne katılması ile ilgili söylediği, "Hangi yüzle oraya gider anlamıyorum. Sen önce öldürdüğün çocukların, kadınların hesabını ver" sözlerini unutmamak gerekir, bu sözleri Erdoğan'a biz hatırlatmalıyız. Ülkemizde 2014 yılının ilk 10 ayı içerisinde 255 kadın cinayeti olmuştur. Çocuklara baktığımız da ise Ceylan Önkol, Uğur Kaymaz, Roboski, Berkin Elvan ve son olarak Cizire'de katlettiğiniz çocuklar, bunları asla unutamayız.

Cizire'de 1 ay içerisinde halka nasıl saldırdığınız ortadayken başka bir kan emicisiyle laf dalaşına girmeniz sizi asla aklamaz. Ne zaman İsrail'e karşı bir laf dalaşına girseniz kapalı kapılar ardından bazı antlaşmalara imza atıyorsunuz. Emperyalist ağa babalarımızın boyunduruklarından çıkmayacağınızı çok iyi biliyoruz. Davos zamanında da aynı senaryoları gördük.

(Bir ÖG okuru)

tan sonra Altiyol'a geçerek yürüyüşünü sonlandırdı. Boğa heykeli önünde gerçekleştirilen açıklamada "Kendinden olmayam kafir ilan eden tekfirler bölgede kana doymuyor. En son Lübnan'ın kuzeyinde bulunan Trablusşam kentinin Alevi mahallesi Cebel Muhsin'i hedef alan El-Kaide, 9 can aldı. 8'i de ağır olmak üzere 35 yaralı var. Emperyalizmin ve bölgedeki işbirlikçi gerici rejimlerinin yıkıcı oyunları masum in-

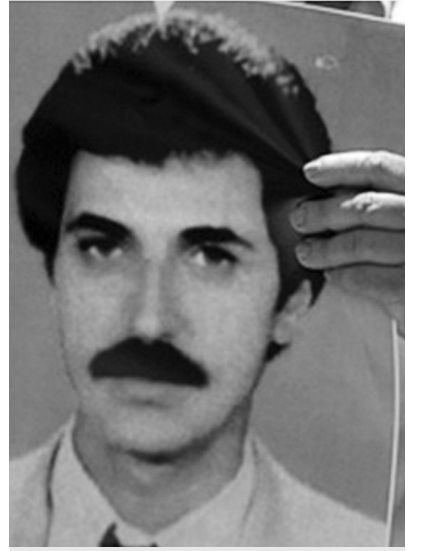
sanların hayatını almaya devam ediyor. Saldırını üstlenen El-Kaide'nin Suriye ve Lübnan kolu olan Nusra Cephesi, Lübnan'da oluşmaya başlayan diyalog ve uzlaşma havasını hedef almıştır. Bu vahşi saldırıyı Trablus Sünnileri de kınamıştır. Nusra ve IŞİD gibi tekfirçi güçleri besleyen emperyal ve gerici güçlerin bu katliamda parmağı bulunmaktadır. Alevilere Trablusşam'da, Ezidilere Şengal'de, Süryanilere Ninova'da, biatı reddeden Sünni aşiretlere Deyr Zor'da, Kürtlere Kobanê'de ve Şii Türkmenlere Telafer'de yapılan katliamlar tamamıyla insanlık dışı ve gerici bir düşüncüyü gözler önüne sermektedir" denildi.

Eylemde ayrıca Lübnan'daki saldırıyı "mezhebi gerginlik" olarak yansıtan Anadolu Ajansı'na da tepki gösterildi.

Hasan Gülünay davası tekrar görülecek

H. Merkezi: Hasan Gülünay davasında son olarak İstanbul Başsavcılığı, 2013 yılının başında dosyanın 20 yıllık zaman aşımının dolduğu gerekçesiyle kapattı. Anayasa Mahkemesi (AYM), 10 yıldan fazla bir süredir eylemde olan kayıp yakınlarını umutlandıran, kayıplarla ilgili cezasızlık sonucunu değiştirebilecek bir ilke imza attı.

1992'de gözaltında kaybedilen Hasan Gülünay'la ilgili dosyaya sivil toplum kuruluşları tarafından amicus curie (mahkemenin dostu-fahri danışman) sıfatıyla hukuki görüş sunulmasını kabul etti. Bunun üzerine de Hakikat Adalet Hafıza Merkezi, TESEV, TİHV, İHD ve Helsinki Yurttaşlar Derneği'nin de aralarında bulunduğu kuruluşlar ortak imzalı bir metni AYM'ye sundu. Şimdi AYM, sivil toplumun da görüşlerinden yararlanacağı başvuruda hak ihlali kararı verirse zaman aşımıyla kapatılan Hasan Gülünay dosyası yeniden açılabilir. Karar, diğer dosyalar için emsal olabilecek.

Ankara büromuza ırkçı taciz

Ankara: 12 Ocak günü saat 14.00 sularında Kızılay Mithatpaşa Caddesi'nde bulunan Özgür Gelecek Ankara irtibat büromuz, asansör kapısının yanına ırkçı cümleler yazılıp Nazi işareti çizilerek taciz edildi.

Özgür Gelecek gazetesi çalışanlarının asansörü kullanmaya gitmesiyle fark edilen "Kürde Asansör Yok" şeklindeki ırkçı cümleler, tüm bu tacizler, ırkçı-faşist girişimler boşa düşürülecek ve devrimci basın susturulamayacak.

Çünkü biz "Gerçekler devrimcidir" diyen bir geleneğin direncini taşıyoruz.

Özgür gelecek

Pêşeroja Azad

GAZETEMİZE ULAŞILABİLECEK İRTİBAT BÜROLARI:

Kartal: Yukarı Mh. İstasyon Cd. Niğebollu Apt. Kat: 3 Daire: 7 Kartal Tel: 0 216 652 21 41
Ankara: Mithatpaşa Cd. 31/31 Kızılay Tel: 0 312 433 10 23
İzmir: Konak Mh. 865. Sk. No:19 13/403 Konak Tel: 0232 484 72 83
Bursa: Atatürk Cd. C. Koruyucu İşhanı Kat:5 No: 262 Osmangazi
Mersin: Bahçe Mh. 4604 Sk. No: 2/2 Akdeniz
Erzincan: Ordu cad. Ordu İş Hanı. Kat:3 No:318 Tel: 0446 223 45 82
Dersim: Moğultay Mh. Sanat Sk. Hüseyin Güngör İşhanı Kat: 1 No: 2 Merkez
Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: (0049) 203 40 85 01
 Faks: 0049 203 40 69 16

Polorys Hrant enk, polorys Hay enk*

19 Ocak, soykırım tarihiyle bile-
nen ve devletin tarihin tekerrü-
ründe kendini bir kez daha
göstermesiydi. Aynı zamanda
Osmanlı'dan bu yana süregelen
bir katliam geleneğinin aynı şe-
kilde TC devleti ile devam etti-
ğinin açıkça ilanıydı.

Hrant'ı katleden Ogün Sa-
mast bir anda "**kahraman**" ilan
edilmişti. Türklüğün "**onuru**" ve
"**gururunu**" yükseltmişti ırkçılığı
körükleyen gürhlarca. Cinayet
sonrası eline tutuşturulan bay-
rak ile fotoğraf çektiren polis-
ler, daha ilk anda bu işin
arkasında olduklarını ve destek-
lediklerini açıkça ilan etmiş bu-
lunuyorlardı. Tutuklanan
Samast'la birlikte olayın arka-
sında kimlerin olduğu soruları
dönüp dolaşırken, bir anda
"**faili meçhul**" bir cinayet algısı
oluşturularak lanse edilmeye ve
böyle bir algı oluşturulmaya baş-
landı. Kimisi yabancı gizli servis-
lerin organize ettiği, hatta "**uç
beş tane şuursuz maşanın ter-
tiptediği cinayet yüzünden...**"
cümlelerini kurarken kimisi
daha da pervasızlaşarak "**kah-
vede okey oynayan gençler...**"
gibi söylemleri kaleme alıp ört-
bas etme çabasına girdi kuruldukları kö-
şelerinde. Var gücüyle korumaya,
gizlemeye ve hatta aklamaya çalışıyor-
lardı bu olayın arkasındaki güçleri.

Hrant'ın eşi Rakel Dink, cinayeti sı-
radanlaştırmaya çalışanların yarışa gir-
diği bu süreçte "**Bir bebekten katil
yaratan karanlık güçleri sorgulaya-
lım...**" diyerek en önemli noktaya dikkat
çekiyordu aslında. Çünkü hiç de yabancı
olmadığımız bir durumu yaşadığımız.
Her dönem bir tetikçiyi kullanıp olayın
esas "**kahramanı**" olarak karışımıza çık-
aranlar bu kez Ogün Samast adında bir
tetikçiyi kullanmış ve kendisini
"**masum**" bir pozisyonda göstermeye
çalışmışlardı. Fakat ne yaparlarsa yap-
sınlar, devrimci, demokrat ve yurtse-
verler tarafından bilinmekteydi katilin
kim olduğu.

Apaçık ortadadır Hrant'ın katilleri!

Türklüğü aşağılamaktan yargılandığı sü-
reçte davaya "**müdahil**" olarak katıla-
rak küfürler yağdıran Av. Kemal
Kerincişiz'dir! Emekli General Veli Kü-
çük'tür Hrant'ın katili!

Bağımsız Ortodoks Patrikhanesi söz-
cüsü Sevgi Erenol'dur. Hrant'ı 2004 yı-
lında makamına çağırarak tehditler
savuran, işçi ve emekçi düşmanı İstan-

bul Valisi Muammer Güler'dir. Arkamız-
dan hançerliyorlar diyerek hedef göste-
ren Cemil Çiçek'tir. "**Affedersiniz
Ermeni dediler**" diyerek hakarete uğ-
radığını söyleyen Recep Tayyip Erdoğan
ve daha nicesidir! Bu ve bunlar gibi bir-
çok halk düşmanının ötesinde esas katil
AKP'dir, AKP'nin temsil ettiği TC devle-
tinin ta kendisidir!

"**Derin devlet**" gibi bir süslemeyle
kendisini olanlardan bağımsız bir yapı-
mış gibi aklamaya çalışanlar var olsa da;
bizler Dersim'den, Maraş'tan, Sivas'tan,
Roboski'den, Lice'den ve nice "**faili
meçhul**" katliamlardan tanıyoruz bu ka-
tilleri. Hrant'a sıkılan kurşunları kontr-
gerilla örgütlenmelerinden, hain
pusularından tanıyoruz. Kirli ve kanlı ta-
rihinin ne kadar "**derin**" olduğunu çok
da iyi biliyoruz. Ve bu bilinçle tepeden
tırnağa ezilenlerin, yok sayılanların,
ötekileştirilenlerin kanyla beslenen fa-
şist devleti; bulunduğumuz her alanda
bir çığ gibi büyüyen öfkemizle teşhir
ediyoruz soykırımın 100. yıldönümünde

Yüzyıldır devam eden SOYKIRIM...

Bu sene 100. utanç yılını dolduran soy-
kırım, günümüzde de devam etmekte-
dir. Hala soykırımın ısrarla
tanınmaması, görmezden gelinmesi ve
tam aksine nefret dolu ifadeler kullanı-

larak anlatılması

bunun en açık ve net örneğidir.

Devletin en "**önemli**" şahsiyetlerinin
nefret dolu söylemleri faşist ideolojiden
beslenen devlet destekli kurumların
soykırımın yıldönümlerinde okullarda
paneller düzenleyip, ısrarla gerçekleri
çarpıtılarak anlatma çabaları yüzyıldır
kapanmayan yaraya tuz basarak dağla-
maktadır.

TC ordusunda askerlik yapan Erme-
nilerin "**şüpheli**" ölümleri yine aynı ge-
leneğin bir parçasıdır. Tabii yalnızca
ölümler üzerinden ele almak bu duru-
mun ciddiyetinden uzaklaşan ve sistemli
saldırını daraltan bir hale getirir. Örne-
ğin; TRT kayıtlarına geçen türkülerin
içerisinde Ermeni kelimesinin geçtiği
yerlerin değiştirilmesi, Ermenilere ait
şarkıların sözlerinin değiştirilip Türkçe
yeni sözler yazılarak asimile edilmesi,
Ermenilere ait kültürün tamamen orta-
dan kaldırılmaya çalışılması ve hafıza-
lardan tamamen silme çabaları,
soykırımın sistemli bir şekilde devam
ettiğinin açık örneğidir. Benzer bir
durum Ermenilerle aynı kaderi paylaşan
Rum, Süryani ve Keldaniler için de ge-
çerlidir.

"**100. Yılında Çanakkale Zaferi**" gü-
zellemeleriyle halkımızı, bilindik şoven
saldırılarla kuşatan ve kin tohumlarını
ekenler sanki bu topraklarda zulme uğ-

rayan Ermenilerin, Süryanilerin, Rumla-
rının her daim "**hain azınlıklar**" şeklinde
bir ırkçı yargı oluşturanlar; yüzyıllık bir
soykırımı bilindik tavırlarla alaşağı etme
misyonuyla hareket ederek, halkı ger-
çeklerden uzaklaştıran ve koparan bir
misyona hareket etmektedir. Onların
bu politikaları da yine devletin soruna
nasıl baktığını apaçık bir şekilde karşı-
mıza çıkarmaktadır.

Yüzyıllık ikiyüzlülük

Sermayenin Türkleştirilmesi-el değiştiri-
mesi bağlamı üzerinden, TC devletinin
kuruluşunun temel sacayaklarından bi-
rini oluşturan soykırım; dünden bugüne
devletin başlıca kırmızıçizgilerinden biri
olmuştur. Tarihi talan ve yağma ile dolu
bir geleneğin mirasçısı olarak Türk
hâkim sınıfları, bu vahşetteki sorumlu-
lukları gizlemek adına 92 yıldır büyük
bir ikiyüzlülük pratiği ortaya koydu.

Bu ikiyüzlülük, devletin gerçeğin üs-
tünü örtmek, kendi karakterini gizle-
mek adına yürüttüğü sistematik bir algı
operasyonu aynı zamanda.

Bugün Charlie Hebdo katliamına
tepki göstererek ifade özgürlüğün-
den/demokrasiden söz eden Türk hâkim
sınıfları, tam da bunu yapmaktadır. Sı-
nırları içinde yaşayan Ermeni, Rum, Sü-
ryani, Keldani, çeşitli inançlardan
emekçi halkımıza, Kürt ulusu ve ezilen
milliyetlere yönelik; baskı, sindirme,
inkâr ve imha politikasını yaşama geçi-
rirken, dışarıda özgürlük adına timsah
gözyaşları dökmektedir.

Soykırımın 100. yılında Ermeni keli-
mesine bile tahammül edemeyen TC;
Charlie Hebdo saldırısına karşı ifade öz-
gürlüğünden dem vururken, Agos'un
genel yayın yönetmeni Hrant Dink, bir
devlet operasyonu ile katledildi. TC'nin
sözcüsü AKP; kendisinden farklı düşünen
her yayın organına, kuruma, toplumsal
kesime yönelik düşmanlıkta sınırları
zorladı.

İşte tam da bu yaklaşım bizlere ağır
bir sorumluluk yüklemektedir. Bu so-
rumluluk bulunduğumuz her alanda
devletin kanlı geleneğini, katliamlarla
dolmuş tarihini teşhir etmeyi ve bu gele-
neğin kendini yenileyerek devam ede-
ceğini vurgulayarak anlatmayı
gerektirmektedir.

Bu bağlamda Ermeni Soykırımının
100. utanç yılında, Ermeni halkının yiğit
evlatları Armenak Bakır ve Nubar Yalım-
yan yoldaşların inancı ve kararlılığıyla;
halkımız ve yüreği Partizanlar'dan yana
atan herkes, katliamın sorumlularından
hesap sormak için sürecin aktif bir öz-
nesi olmalıdır!

*Hepimiz Hrant'ız, hepimiz
Ermeniyiz!